

บทนำ

“ใจหายเหมือนกันนะที่นายลาออก”

นิกาโอพูตขึ้นหลังจากไมลีย์มาขอลาออกจากการเป็นมือขวาและเลขาฯ ส่วนตัว เพราะต้องดูแลริฮานน่า แฟนสาวที่บิดาติดคุกอยู่

“ฉันไม่ได้ไปไหนไกลเลยนะนิก ฉันก็ยังอยู่ที่อิตาลีเหมือนเดิมแค่เปลี่ยนที่ทำงานใหม่แค่นั้นเอง” เขาต้องดูแลบริษัทของอาร์มันด์ต่อ แม้จะไม่อยากทำ ทว่าก็เห็นใจริฮานน่าที่ไม่ถนัดในด้านนี้

“ฉันต้องขอโทษครอบครัวคุณด้วยนะคะ กับสิ่งที่พ่อฉันทำ คุณจะโกรธหรือแค้นเรา ฉันก็เข้าใจ” หญิงสาวหันไปพูดกับทุกคนในตระกูลคิงส์ตันที่ให้เกียรติเธอได้เข้าพบ

“เรื่องมันผ่านไปแล้วลูก หนูเองก็เป็นคิงส์ตันคนหนึ่งเหมือนกัน มีข่าวดีเมื่อไหร่รีบบอกแม่เลยนะจ๊ะ”

“คะมาตาม” หญิงสาวยิ้มเขิน ก่อนจะเปลี่ยนสรรพนามใหม่เมื่อมาตามอารีน่าทำสายตาขู่ “คะคุณแม่”

“ไมลีย์ก็ดูแลน้องดี ๆ นะลูก มีปัญหาอะไรบอกแม่กับพ่อได้เสมอ”

“ครับมาตาม” ไม่ว่าจะนานแค่ไหนท่านทั้งสองก็ยังเอ็นดูเขาและน้องชายไม่เสื่อมคลาย ตลอดจนเขามีครอบครัวเป็นของตัวเอง

ท่านก็ยังคอยห้วงหาอยู่เสมอ แล้วมีหรือที่เขาจะทรยศผู้มีพระคุณได้

“แล้วน้องดาล่ะ” มาตามถามถึงเด็กหญิงตัวน้อยอีกคน ซึ่งอนาคตอาจจะได้มาเป็นหลานสะใภ้

“สงสัยไปหาว่าที่สามีในอนาคตมั่งครับ” นิกาโหล้อ ก่อนจะถูกภรรยาหยิกแขนเข้าให้

“น้องดาเป็นผู้หญิงนะคะนิก”

“แกคงไปหาซีโน๊ะ เพราะแกคงไม่ได้อยู่ที่อิตาลีอีกนาน”

ริชานนำพูดถึงน้องสาวที่ขอไปอยู่ที่อื่น แม้จะไม่เห็นด้วย ทว่าเมื่อเป็นความต้องการของน้อง เธอก็ไม่อยากขัด ชีวิตน้องดาอยู่กับความทุกข์มานาน เธออยากให้น้องได้เลือกทางเดินชีวิตของตัวเองบ้าง คนเป็นพี่ก็ได้แต่ห้วงอยู่ห่างๆ ต่อไป

“หมายความว่ายังไงคะ” นีรดาถามอย่างไม่เข้าใจ

“น้องดาขอไปอยู่ที่ไทยกับญาติของแม่ค่ะ”

“แกคงเลือกดีแล้ว”

ทางด้านซีโน๊ะเมื่อรู้ว่าครอบครัวแคสเซียสมาที่บ้านก็ปลึกตัวมาอยู่ที่สวนหลังบ้านเพราะไม่อยากเจอเด็กโกหก ทั้งที่รู้ว่าเขาไม่ชอบแคสเซียส แต่เธอก็ยังเข้าหาเขาโดยไม่บอกว่าตัวเองเป็นใคร แม้เรื่องราวทุกอย่างจะเคลียร์กันจนจบ ทว่าเรื่องโกหกที่เด็กหญิงสร้างไว้ไม่ได้ลบเลือนไปด้วย

“ไม่รู้จะมาทำไม” ซีโน๊ะพูดกับตัวเองเมื่อนึกถึงคนตัวเล็ก

“น้องดามาลาพี่ภัทรค่ะ”

เสียงเด็กหญิงที่ตั้งขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยทำให้เด็กหนุ่มถึงกับสะดุ้ง ไม่คิดว่าแค่บันถึงจะมาทั้งเสียงและตัวแบบนี้

“เรื่องของเธอ ไม่เกี่ยวกับฉัน” ซีโน๊ะว่าอย่างไม่สนใจ ไม่แม้แต่จะมองไปที่อีกฝ่ายที่ยืนตัวเล็กสับอยู่ข้างๆ “จะไปไหนมาไหนก็เรื่อง

ของเธอ ไม่ต้องมาบอก เพราะมันไม่เกี่ยวข้องกับฉัน”

“น้องดาที่ยืนยันคำเดิมว่าจะกลับมาเป็นเจ้าของฟัทธ”
เด็กหญิงพูดซ้ำกับที่เคยพูดไปแล้วครั้งหนึ่งตอนอยู่บนเรือสำราญ

“หึ อย่ามาตลก ฉันไม่ชอบคนโกหกแบบเธอ ไม่ว่ายังไงก็ไม่มีวันชอบ” เด็กหนุ่มยิ้มชัดเจน “เธอจะไปไหนก็รีบๆ ไปเถอะ ฉันอยากอยู่คนเดียว”

“ขอให้พี่ฟัทธโชคดีนะ หวังว่าวันหนึ่งเราคงพบกัน”

เด็กหญิงพูดเพียงเท่านั้นก็วิ่งกลับทางเดิมทั้งน้ำตา แม้จะถูกพูดถากถางใส่ แต่ก็ดีใจที่อย่างน้อยพี่ฟัทธก็ยังยอมคุยกับเด็กโกหกเช่นเธอ
‘สักวันเราคงได้พบกันนะคะพี่ฟัทธ’

ทางด้านซีโนก็รู้สึกผิดไม่น้อยที่ทำร้ายจิตใจเด็กหญิงตัวผม
ไป ก่อนจะสะดุดกับประโยคหนึ่งที่น้องดาพูดเมื่อครู่

“หวังว่าวันหนึ่งเราคงพบกัน”

“เธอไม่ได้แค่จะกลับบ้านหรอก” เด็กหนุ่มวิเคราะห์ก่อนจะรีบวิ่งไปที่บ้านหลังใหญ่ เพื่อถามไถ่เด็กหญิงให้เข้าใจ

“รีบร้อนอะไรฟัทธ” นีรดาถามเมื่อเห็นลูกชายวิ่งกระหืดกระหอบมา

“น้องดากลับบ้านแล้วหรือฮะ”

“กลับแล้วลูก คงไปสนามบินเลย”

“ไปสนามบิน? หมายความว่ายังไงครับ เธอไม่ได้แค่จะกลับบ้านหรอกฮะ”

“น้องดาจะไปอยู่ที่อื่น แต่แม่คงบอกฟัทธไม่ได้หรอกว่าที่ไหน เพราะน้องดาแกขอไว้” แม้อยากจะบอกว่าน้องดาย้ายไปอยู่ที่ไหน แต่เพราะรีบปากเด็กหญิงไว้แล้ว นีรดาจึงได้แต่จำใจต้องปิด

“ทำไมเธอถึงใจร้ายแบบนี้ละ” เด็กหนุ่มว่าก่อนจะรีบวิ่งออกจาก

บ้านไปตามถนน เพราะคิดว่ารถของเด็กหญิงคงไปได้ไม่ไกล

“ภัทรจะไปไหนลูก”

“ภัทรจะไปถามน้องดา” เด็กหนุ่มตะโกนตอบมารดา ก่อนจะออกแรงวิ่งต่อไป

“รถมีก็ไม่ยอมขับ เสือกวิ่งตามรถ เออดี ลูกกูมันฉลาดจริงๆ”

ไม่มีใครรู้ว่าเด็กหนุ่มจะวิ่งตามทันรถของน้องดาหรือไม่ แต่หลังจากที่โผล่กลับถึงบ้านก็ไม่ยอมพูดจาเป็นสัพดาห์ กว่าจะกลับมาว่าเรื่องอีกครั้งก็ใช้เวลาอยู่สักพัก แต่หลังจากนั้นก็ไม่มีพูดถึงน้องดาอีกเลย

สิบห้าปีผ่านไป

“กูอยู่สนามบินแล้วเนี่ย มึงอยู่ไหนซีอ่อน”

โลเวลคูยโทรศัพท์กับน้องชายด้วยความไม่สบอารมณ์เท่าไร ก็เพราะเจ้าตัวบอกว่ามาถึงโรมตั้งแต่หัวโหม่งก่อน ทว่าก็ยังไม่เห็นโผล่หัวออกมาเสียที

“มึงจะรีบไปไหนวะพี่ซิน กูก็กำลังรีบอยู่นี่ไง” ซีอ่อนวัยสิบหกปีตอบกลับขณะกำลังมองหาพี่ชาย “ถ้ากูขับรถเองได้ กูคงไม่ให้มึงมารับหรอกน่าไอ้พี่ซิน”

“มึงอย่ามัวพูดมากไอ้ซีอ่อน กูรอมึงอยู่”

“ทำไมมึงไม่ให้แดดมารับ หรือคนที่บ้านมารับวะ” คนเป็นน้องถามอย่างไม่เข้าใจ พยายามวิ่งแทรกคนอื่นให้เร็วทันใจพี่ชาย หรือบางทีเขาอาจจะบอกมันเมื่อเวลาเกินไป ทำให้พ่อหนุ่มรูปงามอารมณ์เสีย

“แล้วทำไมมึงไม่นั่งแท็กซี่กลับบ้านเอง”

“ก็กูไม่อยากรั่ง ใครจะทำไม” ซีอ่อนตอบรวนๆ

“กูรออยู่ที่ทางออกแล้วกัน ชักช้าเสียเวลากูทำงาน” คนเป็นพี่ว่าก่อนจะหมุนตัวเดินไปยังประตูทางออกเพื่อรอน้องชาย พลันก็ขึ้น

กับผู้โดยสารที่พลุกพล่านเข้าจนได้

“ขอโทษครับ/ขอโทษค่ะ”

ทั้งสองเอ่ยออกมาพร้อมกัน ก่อนคนที่เป็นสุภาพบุรุษจะช่วยพยุงสุภาพสตรีขึ้นยืน เพราะทั้งสองล้มกองอยู่ที่พื้นด้วยกันทั้งคู่

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณมาก” หญิงสาวรีบตอบแล้วแกะมือชายแปลกหน้าออกอย่างไม่ให้เสียมารยาท ซึ่งดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะรู้ตัว

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะล้วงเกิน”

“ไม่เป็นไรค่ะ ต้องขอบคุณคุณมากกว่า”

หลังจากเก็บของที่ตกเรียบร้อยก็เงยหน้าขึ้นมองคู่กรณี ไม่คิดว่าการกลับมาอีตาดีในรอบสิบห้าปีจะชวยตั้งแต่วันแรกที่เหยียบประเทศ

โลเวลมองสาวร่างเล็กตรงหน้าด้วยความตะลึง เขาไม่เจอคนสวยถูกใจมานานเท่าไรแล้วนะ แม้คนตรงหน้าจะตัวเล็ก ทว่าก็มีสัดส่วนที่ผู้ชายชอบ โดยเฉพาะหน้าอกหน้าใจที่ดันเสือกล้ำตัวสวยของเธอขึ้นมาจนแทบทะลุ ทว่าเขาก็ไม่ได้มองจนทำให้สาวเจ้ารู้ตัว

“ยินดีต้อนรับสู่ประเทศอิตาลีนะคะ” ชายหนุ่มเริ่มชวนคุยความไม่สบอารมณ์น้องชายเมื่อครูหยาเป็นปกติทิ้ง แต่เจ้าเด็กแสบก็ยังคงเป็นตัวขี้ดลากลอยอยู่เสมอ

“ใช้พื้นที่กลับบ้านกันเถอะ น้องหิวมากเลยตอนนี้ คิดถึงแม่ฝันคิดถึงเด็ดที่สุดเลย” เด็กหนุ่มรัวคำพูดใส่เมื่อเห็นพี่ชายยืนอยู่ โดยไม่รู้ว่าเขากำลังจีบสาว “อ้าว คุยกับใครอยู่เนี่ย”

“ฉันขอตัวก่อนนะคะ” หญิงสาวพูดเพียงเท่านั้นก็เดินจากไปโดยไม่สนใจชายหนุ่มที่อยากสานสัมพันธ์ต่อ

“มึงช้าขนาดนี้ น่าจะช้าอีกสักสิบนาที่นะขึ้นนอน”

“มึงกำลังจีบสาว?”

ชินนอนถามพี่ชายอย่างไม่เชื่อหู คนอย่างพี่ชายเขาน่ะหรือจับสาว
คนอย่างมันแค่เห็นว่าเป็นผู้หญิงก็ลากขึ้นเตียงได้หมด ไม่ต้องมาเสีย
เวลาจับแบบนี้หรอก เพราะพวกเธอเหล่านั้นยอมมันตั้งแต่สบตาแล้ว

“ไม่ต้องมายุ่งเรื่องของกู เพราะตอนนี้กูต้องจัดการที่มึงหลอก
ให้กูมารับก่อนเวลา”

“ชินนอนไม่คิดว่าพี่ชินจะคิดถึงน้องจนรีบมาขนาดนี้” คนเป็นน้อง
แก้ตัวอย่างน่าสงสาร “เค้าไม่ได้ตั้งใจทำให้ตัวเองเสียนานนะ”

“มึงรอเคลียร์กับกูที่บ้านเลยชินนอน”

“ที่กูมาสายใช่ไหม”

“ที่มึงทำให้กูไม่ได้เบอร์เขาไง”

“ได้นี่สนใจผู้หญิงมากกว่าน้องหรือ”

“อย่ามาพูดมาก รีบตามมาเลยนะ...”

เสียงของสองพี่น้องดังขึ้นเรื่อยๆ จนเจียบไปตามระยะทางที่
ทั้งคู่เดินไกลออกไป คนที่แอบอยู่ตรงเสาจึงเดินออกมามองแผ่นหลัง
ของผู้ชายที่แสนคิดถึง

“น้องตากกลับมาแล้วนะคะพี่ภัทร แล้วเจอกันคะ พี่ภัทรของ
น้องดา...”

1

ชีวิตคุณชายมาเฟีย

ภายในห้องทำงานหุบบนตึกแฝดคิงส์ตัน กรู๊ป ประเทศอิตาลี มีชายหนุ่มหน้าหวานสองสัญชาตินั่งทำหน้าที่ครีเอเตอร์เพราะกองเอกสารมากมายที่อยู่ตรงหน้า และไม่มีที่ท่าว่ากองเหล่านั้นจะลดน้อยลงไป มีแต่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ไม่ใช่มีแค่บนโต๊ะ แต่บนพื้นก็มีเอกสารกองจนเต็มพื้นที่ ทั้งที่อ่านแล้วและยังไม่ได้อ่าน

“ทำไมซินต้องมาทำอะไรแบบนี้เนี่ย” คนหน้าครีเอเตอร์ที่เลี้ยงจำเป็นอย่างไม่เข้าใจ เปิดเอกสารตรงหน้าดูก็ถอนหายใจออกมา ก่อนจะปิดแฟ้มแล้วเก็บมันไว้ที่เดิม

“เพราะเป็นคำสั่งของนายใหญ่ไงครับ”

ไม่เคลียร์ห่าสิบตอบคนซึ่งสงสัย ไม่ได้ส่งสารนายน้อยของตนที่บัดนี้โตเป็นหนุ่มหล่อเต็มตัวแต่อย่างไร ออกจะถูกใจด้วยซ้ำเมื่อหนุ่มเจ้าสำราญถูกบังคับให้มาทำงานนั่งโต๊ะแบบนี้

“ไหนแต่บอกให้ซินมาทำงานไงครับ แต่ทำไมเอาเอกสารมากมายมาให้อ่านแบบนี้” ชายหนุ่มชี้ไปที่กองเอกสารทั้งบนโต๊ะและบนพื้นด้วยท่าทางขยง เหมือนแผ่นกระดาษเหล่านั้นเป็นสิ่งที่รังเกียจยิ่ง

“ก่อนจะทำงานได้นายน้อยต้องอ่านทั้งหมดนี้ให้เข้าใจ” ไม่เคล

ซีไปยังบริเวณรอบห้องที่มีกองเอกสารวางอยู่

“แต่ซีไม่อยากอ่าน” ชายหนุ่มกอดอก ไม่สนใจสิ่งที่คนเป็นลุงกำลังบอก ก่อนจะซีทางเลื้อกให้ “ซีรู้ว่าลุงไปทำงานกับแดดเหมือนเดิมเถอะ ไม่ก็เกษียณตัวเองไปอยู่บ้านกับคุณปู่คุณย่าดีกว่านะ หาเมียสาว ๆ สวย ๆ สักคนคอยปรนนิบัติรับใช้ แบบนี้ดูจะดีกว่าอีกนะฮะ”

ไม่เคล็ดสายหัวให้หลานชาย ‘ซีโน้’ หรือ ‘โลเวล ฌักทร เบคเค็ตต์ คิงส์ตัน’ เป็นชายหนุ่มที่เขาดูแลมาตั้งแต่เจ้าตัวยังเป็นเด็กน้อยมาตามหาพ่อถึงอิตาลีเพียงลำพัง แม้ว่าจะถูกคนเป็นพ่อไล่ก็แล้ว ตาก็แล้ว แต่โลเวลในตอนนั้นกลับไม่ย่อท้อ ทำทุกสิ่งให้บิดาเป็นคนเป็นพ่อยอมรับกว่าจะผ่านวันเวลานั้นมาได้ ชายหนุ่มก็ผ่านอะไรมามากมายอย่างทั้งสุขและทุกข์

โลเวลเป็นลูกชายคนโตของนิกาโอและนิรดา ทุกคนจึงหวังพึ่งชายหนุ่มคนนี้ยามเขาโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวและพร้อมจะสืบทอดกิจการหลายหมื่นล้านของตระกูล ทว่าคนที่ถูกตั้งความหวังกลับมานั่งหน้าออยู่ตรงหน้ากองเอกสารในตอนนี

หากไม่ถูกคนเป็นพ่อบังคับและยื่นคำขาด หากไม่มาทำงานจะถูกตัดชื่อออกจากกองมรดกทันที หากไม่เป็นเช่นนั้นโลเวลคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้

“นายน้อยจะให้ผมรายงานคุณพ่อรีเปล่าครับ ว่าวันนี้ลูกชายที่น่ารักเรียนรู้งานไปถึงไหนแล้ว” ไม่เคล็ดพูดด้วยน้ำเสียงปกติ แต่คนฟังรู้ดีว่าพี่เลี้ยงกำลังขู่ และรู้เสียด้วยว่าเขาต้องยอมจำนนแต่โดยดี

“ซีรู้ว่าซีต้องทำงาน แต่ซีก็บอกไว้แล้วว่ารออายุสามสิบก่อน” ชายหนุ่มหันมาต่อรองเมื่อคำนั้นก็ไม่เป็นผล บางทีการเอาน้ำเย็นเข้าลูบอาจจะได้ผลมากกว่า

“อีกแค่ปีเดียวนายน้อยก็จะสามสิบแล้ว”

“อีกตั้งหนึ่งปีสามเดือนกับสิบสองวันต่างหากล่ะ” โลเวลแก้ให้

“ไม่เห็นต้องรีบไปไหนเลย แต่ดึกก็ยังไม่แก่พอจะทำงานไม่ไหวเสียที่ไหน”

คนไม่ยอมทำงานหาข้อแก้ตัวมากมายมาอ้าง แต่ไม่เคิลกลับไม่คล้อยตาม

“แล้วระหว่างนี้นายน้อยจะทำอะไรครับ”

“ก็ทำงานของซินไฉ่ ลุง ซินมีงานประจำของตัวเองนะจะบอกให้” ชายหนุ่มปลื้มปริ่มเมื่อพูดถึงงานที่ตนเองกำลังทำอยู่ แถมรายได้ยังมากเสียด้วย

“โง่งบ่อนพ่อตัวเอง และอีกหลายๆ บ่อนทั่วโลก นี่หรือครับงานประจำของนายน้อย” ไม่เคิลพูดอย่างรู้ทัน สีหน้าเรียบนิ่งทำให้นายน้อยไม่กล้าเถียงสู้ “หรือว่าไปแข่งรถผิดกฎหมายกับพวกค้ายาล่ะครับ ทั้งที่สนามถูกกฎหมายของตัวเองก็มี”

“เอาซะพูดไม่ออกเลยไอ้ซิน” คนถูกรู้ทันพูดกับตัวเอง

“ผมรู้ว่างานประจำของนายน้อยมีเยอะ คงไม่ต้องให้ผมได้เรียงทุกงานหรือไม่ใช่ไหมครับ” ไม่เคิลเลิกคิ้วถาม

“นั่นมันรายได้หลักซินเลยนะ”

“ที่นี้ก็รายได้ดีเหมือนกันครับ มากกว่างานของนายน้อยหลายเท่านี้”

“แต่เป็นเงินแต่ดึก ซินอยากหาเงินด้วยตัวเองมากกว่า”

โลเวลแสดงอุดมการณ์ของตัวเองชัดเจน และตั้งมั่นไว้ว่าจะดำเนินการตามอุดมการณ์นี้จวบจนอายุสามสิบอย่างที่เรียนบิดามารดาไว้

“ตอนนี้นิคาโอกี้แก่แล้ว นายน้อยควรจะช่วยแต่ดทำงานได้แล้วนะครับ” ไม่เคิลแนะนำ แต่ก็ต้องยกมือกุมขมับเมื่อสิ่งที่เขาพูดไม่ได้เข้าหูคนฟังแต่อย่างใด

“ลู่ไปว่าแต่ดแก่ระวังจะโดนไล่เตะเอานะ รายนั้นยังไม่เคย

ยอมรับว่าตัวเองแค้นด้วยสิ” ชายหนุ่มบอกลี้เสียงจริงจัง เพราะคนเป็นพ่อไม่เคยยอมรับว่าตัวเองแค้น แม้ว่าจะล่วงเลยไปสี่สิบกว่าแล้วก็เถอะ

“ช่างนึกาโอเถอะ มาที่เรื่องนายตีกว่านะซิน”

คำว่า ‘นายน้อย’ หายไปแล้ว นั่นหมายความว่าไม่เคิลเอาจริงเสียแล้ว คนถูกคุมความประพฤติจึงได้แต่ก่อกองตามองบน เพราะไม่สามารถปฏิเสธหรือหาข้อโต้แย้งได้อีกแล้ว

“ซินยอมแล้วครับ ว่าซินจะเป็นทายาทสืบทอดกิจการของครอบครัว จะไม่ทำให้เด็ดและทุกคนผิดหวัง” ชายหนุ่มกัดฟันพูดในท้ายประโยค “ลุงจะมาเป็นที่เลี้ยงสอนงานซินใช่ไหมฮะ”

เพราะไม่เคิลเป็นอดีตเลขาฯ ของนিকাโอผู้เป็นพ่อและยังเป็นลูกบุญธรรมของนิกาซิโอบุของเขา ชายหนุ่มจึงคิดว่าคนเป็นลุงต้องเข้ามาช่วยสอนงานเขาเป็นแน่แท้ คิดแล้วก็อนาถใจยิ่งนักเมื่อต้องมานั่งโต๊ะทำงานแบบนี้

“นายน้อยไม่ต้องซาบซึ่งใจขนาดนั้นหรอกครับ”

“ซาบซึ่งมากๆ เลยละ” ชายหนุ่มประซด

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ ผมแค่คอยดูแลอยู่ห่างๆ ส่วนคนที่จะสอนงานนายน้อยนะอีกคน”

“ใครหรือครับ” โฉมเฉยยิ้มออกมาอย่างมีความหวัง เพราะอย่างน้อยก็ไม่ใช่ไม่เคิลผู้เคร่งในกฎระเบียบคนนี่ ถึงขนาดสอนงานเขาได้คงเก่งพอตัว “เก่งมากจนลุงไว้ใจเลยเหอะ”

“ผมเทรนเขามาเองกับมือ” ไม่เคิลยิ้มด้วยความภาคภูมิใจ เพราะคนคนนี่ถือว่าเป็นตัวแทนของเขาทุกอย่าง ไม่เคยผิดหวังกับศิษย์คนนี้สักครั้ง “เขาเป็นได้ทั้งเลขาฯ และบอดีการ์ดที่จะดูแลนายน้อย”

“คนเดียวครบครันว่านั่นเถอะ” พูดถึงสรรพคุณขนาดนี้ชักอยากเห็นตัวจริง คงมีอะไรดีไม่น้อย ไม่เคิลถึงได้กำรนต์ด้วยตัวเองแบบนี้

“หนึ่งในความภาคภูมิใจของผมก็เขานี้แหละ”

“ทำไมฉันไม่เคยรู้จักเขา” โลเวลแปลกใจ ถึงขนาดไม่เคิล ออกปากชื่นชมแบบนี้ แต่เขากลับไม่เคยเจอ

“ถ้านายน้อยสนใจเข้ามาบริษัทสักนิดคงได้เจอแล้วครับ” ไมเคิล อดจะแหวะไม่ได้ เหลือบมองนาฬิกาข้อมือก็ร้อนใจ เพราะเลยเวลานัดกับเลขาฯ คนใหม่ของนายน้อยมาหลายนาทีกแล้ว

“แล้วไหนล่ะครับ ศิษย์รักของลุง” โลเวลมองหาคนที่ว่านั้น

“เออ...” ก็เพราะเหตุนี้แหละที่ทำให้เขากังวลเมื่อคนที่นัดไว้ยังไม่ถึงเสียที ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยอะไรออกไป คนที่กำลังรออยู่ก็ปรากฏกายขึ้นราวกับนกผู้

“ขอโทษนะครับ พอดีหาที่จอดรถยากเลยสายไปหน่อย” คนมาใหม่ค้อมศีรษะให้เจ้านายทั้งสอง ก่อนจะยื่นตัวตรงถ่างขาเท่ากับ ช่วงไหล่และประสานมือไว้ข้างหน้าหลวมๆ

“นี่ใครอะ”

โลเวลมองคนมาใหม่สลับกับไมเคิล เพราะอยู่ๆ ชายผู้นี้ก็เข้ามา เสียเฉยๆ ทว่าไม่ต้องรอให้ไมเคิลอธิบายเมื่อคนมาใหม่แนะนำตัวเอง เสร็จสรรพ

“ผม ‘โคลด์ เทรย์เวอร์’ จะมาเป็นเลขาฯ นายน้อยและควบ ตำแหน่งบอดีการ์ดส่วนตัวด้วยครับ”

โลเวลสำรวจคนที่จะเป็นเลขาฯ ควบตำแหน่งบอดีการ์ด ส่วนตัวด้วยความพึงพอใจพอสมควร รูปร่างชายหนุ่มสมบุกสมบัน เหมาะดีกับหน้าที่ หน้าตาก็ถือว่าใช้ได้ แต่ก็ยังน้อยกว่าเขาอยู่พอสมควร ถือว่างานดีพอตัว

“วันแรกก็สายเลยนะครับลุง ศิษย์รักลุงเนี่ย” โลเวลหันไป เล่นงานไมเคิลบ้างเพราะโฆษณาชายหนุ่มผู้นี้ไว้เยอะ ซึ่งคนเป็นลุงได้แต่ ยิ้มแหยส่งให้ และไม่ลืมส่งสายตาคาดโทษไปให้ศิษย์รัก

“ส่วนนาย” โลเวลชี้ไปที่คนมาใหม่ แสดงสีหน้าจริงจัง “อย่า

เรียกฉันว่านายน้อย เพราะฉันอยู่ในวัยเจริญพันธุ์แล้ว เรียกฉันว่าโลเวล หรือเรียกสั้นอย่างทีพ้อฉันเรียกก็ได้ ดูดีกว่านายน้อยเยอะ”

“แต่ไม่เคล็ก็ยังเรียกคุณว่านายน้อยนะครับ ผมเองก็ควรเรียกคุณว่านายน้อยเหมือนกัน”

“แกจะสงสัยอะไรมากมายวะ ให้เรียกอะไรก็เรียกไปเถอะ” ชายหนุ่มทำเสียงจ๊กจ๊ก ตกลงใครเป็นเจ้าของมันกันแน่ ชักไม่แน่ใจ “หรือแกอยากตกงานวะโคลด์”

“ครับคุณโลเวล” โคลด์ตอบรับแต่โดยดี เกือบหลุดยิ้มเมื่อเจ้านายคนใหม่สะดุดกองเอกสารระหว่างเดินตรงมาหาเขา ทว่าก็ต้องรีบกระแอมเก็บเสียงไว้เมื่อไม่เคล็ส่งสายตาท่าห้ามปราม

“สักวันฉันคงล้มหัวฟาดพื้นตาย” คนเดินสะดุดระบายอารมณ์กับกองเอกสาร “น่าชายหน้าชะมัด ถ้าแกยังไม่หยุดซ่า ฉันไล่แกออกแน่โคลด์”

คนถูกขู่วิถีหน้าขมิ้มทันที วาดภาพไว้ว่าเจ้านายหนุ่มคนใหม่ต้องโหด ดิบเถื่อน เหมือนคนเป็นพ่อ ทว่าสิ่งที่เขาเห็นตรงหน้ากลับไม่เข้าเค้าลูกชายมาเพี้ยแม่แต่ชนิดเดียว ดูเหมือนเด็กหนุ่มวัยคึกคะนองเสียมากกว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบอ่านให้เสร็จจนะครับ มีอะไรปรึกษาโคลด์ได้เลย” ไม่เคล็บอกรก่อนจะขอตัวกลับไปทำงานของตัวเอง แม้จะอยู่ในวัยเลยเกษียณแล้ว แต่เขาก็ยังอยากทำงาน ดีกว่าอยู่บ้านเบื่อๆ ไปด้วยวันๆ

“คุณโลเวลมีอะไรให้ผมรับใช้ครับ” โคลด์มองเจ้านายหนุ่มด้วยความแปลกใจ เพราะโลเวลเขาแต่เดินกอดอกรอบตัวเขา แต่ตอนนี้จิ้มนี้จนสุดท้ายเขาก็สะดุ้งเมื่อโดนบีบเข้าที่กัน

“เฮ้ย! ทำอะไรวะคุณซิน” เลขาฯ สะดุ้งเมื่อถูกประชิดตัวจากทางด้านหลัง มองเจ้านายหนุ่มด้วยท่าที่หวาดๆ ขำวทุกสำนักทุกช่อง

ทางต่างบอกว่าคนตรงหน้าคือแคซาโนวาตัวพ่อ เพราะเล่นเปลี่ยน
ผู้หญิงไม่ซ้ำหน้าในแต่ละวัน แต่การกระทำเมื่อครู่เริ่มทำให้เขาคิดว่า
แท้จริงแล้วสิ่งที่แสดงออกต่อหน้าสี้อาจจะเพื่อปิดบังตัวตนที่แท้จริง
ก็ได้ ทว่าความคิดทุกอย่างต้องยุติเมื่อคนเป็นนายอธิบาย

“แค่พิสูจน์ดูว่านายแมนจริงหรือเปล่า เกิดวันดีคืนดีทนต่อเสน่ห์
อันมากล้นจนเกินพอดีของฉันไม่ไหว ปลูกปล้ำฉันทำสามี่ขึ้นมาฉันจะ
ทำยังไง ฉันยังอยากมีเมียอยู่นะเว้ย”

“แต่ไม่ต้องบีบจริงจังขนาดนั้นก็คุ้มยิ่งกว่า” ชายหนุ่มแย้ง ยัง
รู้สึกเสียวสันหลังอยู่เลย แม้ว่าคนลงมือจะยื่นกอดอกอยู่ตรงหน้าเขา
ตอนนี้ก็ตาม ก่อนจะยื่นยื่นอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงจริงจังปนประชด “และ
คุณไม่ต้องกังวลว่าจะตกเป็นสามี่ผมหรอกครับ ผมยังชอบผู้หญิงอยู่”

“พูดไปกั๊นนายนี่ก็แข็งใช้ได้เลยนะ” โลเวลล์ทำท่าประจบประ
โคลด์ชนลูกชู้ “ฉันล้อเล่นเว้ย แกนี่ตัวใหญ่ชะเปล่า โอ้ๆ ขวัญเฉี้ยขวัญ
มา” ชายหนุ่มลูบหลังเลขาฯ คนใหม่อย่างปลอบโยนปนซ้ำ

“กั๊นคุณขึ้นก็แข็งดีนะครับ” โคลด์เอื้อมมือไปบีบกั๊นเจ้านายคืน
บ้าง ก่อนปล่อยมือออกแล้วยื่นยื่นเช่นเดิม ส่งสายตาดูว่าที่ใครที่มัน
ก็แล้วกัน ทว่ากลับผิดคาดเมื่อคิดว่าเจ้านายหนุ่มจะโวย หรือคาดโทษ
เพราะเขาเป็นเพียงลูกน้องที่ริอ่านแก๊งค์คนเป็นนาย แต่ชายหนุ่มทำ
เพียงพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของเขาเสียนี่

“ไอ้ใหม่ล่ะ ไม่อยากจะทำว่าฉันนะสมบูรณ์แบบทุกสัดส่วนเชีย
วละ” โลเวลล์อดอ้า แต่เขาไม่ได้เป็นคนพูดเองเสียเมื่อไร เพราะใครๆ
ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกัน โดยเฉพาะพวกผู้หญิงที่เคยร่วมเตียงกันมา
ไม่มีใครที่จะพูดถึงเขาในทางที่ไม่ดี ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่ได้รับฉายา
‘คุณชายมาเฟีย’ ผู้เพียบพร้อมหรรษา และเพราะโลเวลล์เกิดมาเพียบ
พร้อมทุกอย่าง ไม่ว่าจะหน้าตาหรือชาติตระกูล ทำให้เขาได้รับ
สมญานามนี้ไปครองจากสื่อหลายๆ สำนัก

“ครับ ผมไม่ปฏิเสธ”

แต่รูปลักษณะภายนอกของเจ้านายหนุ่มก็คงไม่มีใครกล้าเถียง แม้รูปหน้าจะหวานซึ่งได้รับมรดกมาจากมารดาที่เป็นสาวเอเชีย ทว่า โลเวลก็ยังคงออกไปทางผู้เป็นพ่อที่มีเชื้อสายทางตะวันตกเต็มตัว เมื่อทุกอย่างประกอบรวมกันคงไม่มีใครกล้าปฏิเสธชายหนุ่มผู้นี้ได้ เพราะสาวๆ ต่างจ้องกันตาเป็นมัน

“พูดแล้วก็ขอพิสูจน์กันนายอีกครั้งนะโคลด์” โลเวลไม่ได้พูดเปล่า ชายหนุ่มกระโดดเข้าหาเลขาฯ คนใหม่อย่างนึกถูกชะตา ก่อนจะคว้าหมับเข้าที่ก้นแข็งของอีกฝ่าย แต่ดูเหมือนว่าลูกน้องคนใหม่ของเขาจะไม่ได้เกรงกลัววามมีคุณชายมาเพียงสักเท่าไร เมื่อโคลด์เองก็เอื้อมมือมาบีบก้นเขาคืนเช่นกัน

“คิดว่าทำได้ฝ่ายเดียวหรือไง”

“นายนี้หุนใช้ได้เลยนะ”

“คิดอะไรกับผมหรือเปล่าเนี่ย”

“คิดว่านายก็หล่อใช้ได้เลยนะ”

“หึหึ ชนลูก”

พวกเขายังยื้อแย่งเพื่อจะสัมผัสก้นของอีกฝ่าย ภาพที่เห็นคือ สองหนุ่มหน้าตาดีรูปร่างใกล้เคียงกัน ยืนกอดกันโดยมือของแต่ละฝ่าย เอื้อมไปสัมผัสก้นของอีกคน และภาพนั้นเองที่ทำให้คนมาใหม่ต้องกะพริบตาอยู่หลายที สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าเป็นภาพของคนจริงๆ หรือแค่ตาฟาดไป

“เอ่อ...ฉันมาขัดจังหวะอะไรแกหรือเปล่าวะซิน” ชายหนุ่มผู้มาใหม่เอ่ยถามเพื่อนรัก แต่ตายังจ้องไปที่มือของเพื่อนซึ่งตะปบอยู่บนสะโพกหนุ่มหล่ออีกคนอยู่ “ถ้าแกไม่สะดวก ฉันมาใหม่ก็ได้ล่ะ”

‘โดมินิก ฮาเคน’ เตรียมจะเดินออกจากห้องเพื่อน แต่ก็ถูกโลเวลห้ามไว้เสียก่อน

“แกจะรีบไปไหนวะดอม ลืมรีไ้เงว่าเรามีนัดกินกันเย็นนี้”

โลเวลปล่อยโคลดีให้เป็นอิสระ เดินมาโอบบ่าเพื่อนพาไปนั่งบนโซฟาพับแขกภายในห้อง ซึ่งแทบหาที่นั่งไม่ได้เพราะทั้งโต๊ะและโซฟาถูกจับจองด้วยเอกสาร

“แกเปลี่ยนรสนิยมตั้งแต่เมื่อไหร่วะซิน” โดมินิกมองเพื่อนสลับกับหนุ่มคู่ขาด้วยความสงสัย “นี่แกทั้งนมขาวๆ อวบๆ มาชอบนมล่ำๆ แบบนี้ตั้งแต่ตอนไหนเนี่ย”

“ฉันยังชอบผู้หญิงเว้ย” คนถูกเข้าใจผิดแก้ตัว

“แต่ที่ฉันเห็นมันไม่ใช่” โดมินิกเองก็เถียงขาดใจ

“แค่เจ้านายลูกน้องเล่นกันน่า ไซ่ใหม่โคลดี” โลเวลหันไปขอตัวช่วยยืนยัน แต่กลายเป็นช่วยให้เข้าใจผิดยิ่งกว่าเดิมเสียนี้

“ไม่รู้สิครับ” โคลดีไหวไหวไม่รู้ไม่ชี้

“คอยดูเถอะ ฉันจะให้ไม่เคลหักเงินเดือนแก” เมื่ออีกฝ่ายยังรวนอยู่เขาจึงเอาเรื่องเงินเข้าหู แม้ตัวเองจะเป็นฝ่ายเริ่มก็เถอะ

“ผมรับเงินเดือนจากนายใหญ่”

“ฉันจะฟ้องแต่ด”

“ผมก็จะฟ้องเหมือนกันว่าคุณโลเวลจะโดดงาน ไม่ตั้งใจทำงานเอาแต่แก่งคนอื่น แถมยังข่มขู่ทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งมันผิดกฎหมายนะครับ”

“ตกลงแกเป็นเจ้านายฉัน หรือฉันเป็นเจ้านายแกวะ ไม่มีความเกรงกลัวกันสักนิด”

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่างครับ” โคลดีตบน้ำเสียงปกติ ก่อนจะขยายความ “ผมเป็นลูกน้องของนายใหญ่ครับ เพราะฉะนั้นคุณโลเวลเองก็ไม่ใช่เจ้านายโดยตรงของผม และผมก็ไม่ใช่ลูกน้องโดยตรงของคุณ”

“ฉันว่าแกกับลูกน้องคนใหม่เข้ากันได้ดีไซ่ได้” โดมินิกยิ้มขันไม่บ่อยนักที่จะเห็นคนกล้ารวนใส่คุณชายมาเฟียแห่งคิงส์ตัน กรู๊ป ดูท่า

คนที่นึกาโอเลือกมาคุมเจ้าลูกชายตัวแสบจะทำงานคุ้มค่าจ้างไม่เบา

“เข้ากันได้ดีกับผีนะสิ” โลเวลสะบัดหน้าหนี “เสียดายที่เรา
อุตสาหะชื่นชม”

“งานนี้แก็กระดิกตัวยากแน่ พ่อแก็เล่นส่งคนมาคุมขนาดนี้”

โดมินิกพอจะเดาอนาคตของเพื่อนออก สิ่งที่เคยทำด้วยกันใน
ช่วงที่ผ่านมาเส้นทางคงไม่ค่อยอำนวยความสะดวกเท่าไรแล้ว

“แล้วยังไงวะ” โลเวลไม่ใส่ใจ

การที่เขายอมมาทำงานนั่งโต๊ะก็ถือว่าทำตามคำขอแล้ว แต่ก็
ไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่เคยทำมาแต่ครั้งก่อนๆ จะเลิกละไป หากเรารู้จัก
แบ่งเวลาที่มีให้เป็น

“ฉันว่าแก็คงไม่ได้มาหาฉันก่อนเวลาเป็นชั่วโมงเพราะคิดถึง
เพื่อนหรือไม่ใช่”

“ของมาถึงแล้วนะเว้ย” โดมินิกไม่ปฏิเสธว่าการที่บุกมาถึงห้อง
ทำงานเพื่อนในเวลางานและก่อนเวลานัดเป็นชั่วโมงแบบนี้เพราะมี
เรื่องสำคัญ

“เฮนเนสซีย์ เวนอม จีที”

“ถูกต้องนะคร้าบ”

สองหนุ่มแท็กมือกันด้วยความภูมิใจ ก่อนจะส่งยิ้มให้กันตาเป็น
ประกายเมื่อรู้ความคิดของอีกฝ่ายดี รถรุ่นนี้ถือว่าผลิตสูงท้องตลาดน้อย
มาก แต่โดมินิกก็สามารถสรรหามาจนได้

“แก็หามาได้ไงวะ” ชายหนุ่มถามด้วยความตื่นเต้น เรียกได้ว่า
รถรุ่นนี้เป็นความใฝ่ฝันของคนชอบความเร็วที่อยากได้มาครอบครอง
และตอนนี้สิ่งที่หวังก็เป็นจริง

“แก็ลืมแล้วหรือว่าเพื่อนแก็ทำธุรกิจอะไร”

“ลืมไปว่าบ้านแก็ขายรถ” ชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจ “คืนนี้เรา
ไปลองเลยไหมดอม เดี่ยวใช้สนามที่บ้านฉันได้เลย”

“ยังก่อนเพื่อน อย่าลืมนะ คีนี่เรามีนัดไปสองสาว”

“แล้วตอนนี้เฮนเนสซีของฉันอยู่ที่ไหนวะ”

“โกตังบ้านฉัน”

โดมินิกสายหัว ตาของเพื่อนเขาเป็นประกายยามพูดถึงเรื่องรถไลเวลเป็นพวกชอบความเร็ว การสะสมรถสมรรถนะสูงก็เป็นอีกหนึ่งในกิจกรรมที่ชายหนุ่มชื่นชอบเป็นพิเศษ และอาจจะเป็นไปได้ตามกรรมพันธุ์เพราะบิดาเองก็ชอบกิจกรรมนี้ไม่แพ้กัน ทว่ารถที่เจ้าตัวใช้งานจริงๆ กลับไม่ใช่รถหรูที่สะสมไว้ในโกตัง เป็นเพียงรถสัญชาติเยอรมันราคาไม่ถึงแสนยูโร

“เราไปดูกันเลยไหม อยากดูบอยอยากสัมผัสจะแะอยู่แล้ว” คนตี้นั้นหันมาทำท่าทางประจบคำพูด ก่อนจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่เมื่อได้ยินคำพูดของเลขาฯ คนใหม่

“เหลืออีกสามชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาเลิกงาน ฉะนั้นตอนนี้คุณไลเวลก็ทำงานไปก่อนนะครับ” โคลด์ส่งยิ้มอ่อนให้ ก่อนจะกลับมานั่งขริมเช่นเดิม

“ถ้าฉันจะไปใครก็ห้ามฉันไม่ได้หรอกโคลด์” ชายหนุ่มไม่สนใจคำสั่งแกมบังคับของเลขาฯ หนุ่ม “ไปกันเถอะดอม ฉันอยากเจอลูกฉันแล้ววะ รับรองว่าคีนี่ไม่พลาดนัดของเราแน่นอน”

“ก็ได้วะ” โดมินิกลุกขึ้น ไม่ลืมตบท้ายโคลด์ด้วยความเข้าใจ “ทำงานกับไอ้คุณชายต้องทำใจหน่อยนะ เรื่องเอาแต่ใจเป็นที่หนึ่ง หัวดีไม่ฟังใครเป็นที่สอง ส่วนอย่างที่ว่าสามสี่จะค่อยๆ ตามมาเอง”

“ผมลาออกตอนนี้ยังทันไหม”

โดมินิกไม่ตอบ แต่เดินตามเพื่อนซึ่งลวงหน้าออกไปก่อนแล้ว

“เราไปรอที่สนามเลย ฉันให้คนขนไปรอแล้ว” ชายหนุ่มชูโทรศัพท์ขึ้นให้เห็นคนที่ตนเพิ่งคุยด้วยเมื่อครู่

“ไม่มีใครรู้จักฉันเท่าแกแล้ววะดอม” ไลเวลยิ้มปลาบปล้ม เพราะ

โดมินิกถือว่าเป็นเพื่อนที่สนิทและรู้ใจเขาเป็นที่สุด และยังชอบอะไรเหมือนๆ กัน โดยเฉพาะงานประจำที่พวกเขาเข้าหากันเป็นอย่างดี

“ฉันไม่ชอบอะไรแกมากหรอกซิน” ชายหนุ่มอีกคนยิ้มกริ่มกริมเมื่อโลเวลเห็นรอยยิ้มนั้นก็ทำหน้าเบื่อหน่าย เพราะความต้องการของโดมินิกมีอยู่แค่ไม่กี่เรื่อง

“ยายชั้นเพิ่งอยู่เกรดสิบ โดมินิกเพื่อนรัก ซึ่งก็คืออายุสิบห้าปี แกกำลังคิดจะพรากผู้เยาว์”

‘ชั้น’ หรือ ‘อลีนา’ น้องสาวคนเล็กของโลเวล รายนั้นเรียกได้ว่าได้มารดามาเต็มๆ แม้จะเป็นลูกครึ่ง ทว่าก็ค่อนข้างไปทางเอเชียเสียมากกว่า ซึ่งมันดันไปตรงกับความชอบของเพื่อนรักเขาเสียนี้ แม้อลีนาจะมีอายุเพียงสิบห้า แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอเผยความสวยออกมาตั้งแต่ยังเป็นสาวไม่เต็มตัวด้วยซ้ำ

“ฉันยังไม่ทำอะไรชั้นนี้หรอกน่า ขอแค่แกอย่าขวางตอนฉันจะรุกก็แค่นั้น”

“ฉันจะดีใจหรือสงสารน้องสาวฉันดีวะดอม ที่เสียผู้หญิงอย่างแกคิดจะจริงจังกับน้องสาวฉันเนี่ย”

โลเวลพูดอย่างเหนียวแน่น คิดว่าโดมินิกแค่ถูกใจในความน่ารักของอลีนา แต่ผ่านมาสามปีแล้วเพื่อนเขาก็ยังทำตัวเป็นโลลิคอนไม่หาย แถมดูท่าจะไม่มีทางหายจากอาการนี้ง่าย ๆ

“ชั้นนี่เรียนจบเมื่อไหร่ แกเตรียมรับขวัญน้องเขยได้เลยเพื่อน”

“แกพูดแบบนี้หมายความว่ายังไงวะ” โลเวลพูดน้ำเสียงหาเรื่อง เพราะความหมายของโดมินิกคล้ายจะจับน้องสาวเขาทำเมียทันทีที่ยายอลีนาเรียนจบปริญญาตรีอย่างนั้นแหละ

“ฉันจะจับน้องแกทำเมียทันทีที่ชั้นเรียนจบ” อีกฝ่ายบอกในสิ่งที่ตนเองตั้งใจ โดยไม่เกรงใจว่าคนตรงหน้าที่เขายินดียด้วยในตอนนี้เป็นคือพี่ชายแท้ๆ ของผู้หญิงที่ตนหมายปอง

เขาตกหลุมความน่ารักของอลีนาทันทีในวันที่เห็นเธอไปเชียร์พี่ชายข้างสนามแข่งรถ ตอนนั้นเด็กหญิงมีวัยแค่สิบสองปี ทว่าเขากลับไม่เคยลืมรอยยิ้มสดใสที่เธอมอบให้เขาในวันนั้นเลย

เคยสงสัยว่าทำไมคนหนุ่มวัยฉกรรจ์เช่นเขาถึงได้หลงเสน่ห์ที่ไม่ประสาของเด็กหญิงได้ แต่ผ่านมาสามปีแล้วก็ไม่สามารถตัดเธอไปจากสมองส่วนลึกได้

กาลเวลาเปลี่ยนไป ความสวยความน่ารักของอลีนากลับยิ่งเพิ่มขึ้น จนเขามั่นใจว่าตัวเองคงเป็นพวกโลลิตคอนอย่างที่ว่าเพื่อนกล่าวหาแน่ๆ และตอนนี้เขามั่นใจแล้วว่าคนที่เหมาะจะยื่นเคียงข้างเขาคือน้องสาวของเพื่อนคนนี้ไม่มีทางพลาด

“แกคิดว่าพี่ชายอย่างฉันจะยอมเหรออะ” โลเวลล์ส่งสายตาไม่เป็นมิตรไปให้

“ถ้าไม่บอกว่าแกคือซนเพื่อนฉัน ฉันคงคิดว่าแกคือเจ้าออปติมัส หรือไม่กี่ป่าไซแน็กซ์ ยิ่งไอ้ทำขุฟออยู่เนี่ย ไซบีเรียนฮัสกี้ชัดๆ”

“ไอ้โลลิตคอนเฮ้ย”

แม้จะเป็นเพื่อนรักที่รู้จักกันเกือบทุกเรื่อง คอยช่วยเหลือกันยามอีกฝ่ายเจอปัญหา แต่เมื่อพูดถึงเรื่องอลีนาเขาก็พร้อมเป็นศัตรูกับโดมินิกทันทีไม่ว่าจะกรณีใดๆ ยิ่งฝ่ายนั้นตั้งมั่นจะจับน้องสาวเขาทำเมียทันทีที่เรียนจบด้วยแล้วยิ่งไม่ต้องคุยกัน ใครยอมยกให้ก็บ้าเต็มทนแล้ว

“ลิฟต์มาแล้วครับ”

“เฮ้ย!”

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

สองหนุ่มตกใจเล็กน้อยเมื่อถูกขัดความคิดเสียเฉยๆ แกรมโคลด์ที่หุ่นล่ำบึกยังใช้ชีวิตตัวเบาเดินตามมาตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้ รู้ตัวอีกทีคือเลขเขา เตือนว่าลิฟต์มาถึงแล้ว

“นายไม่ต้องตามมาหรือกโคลด์ ฉันมีธุระกับเพื่อน” โลเวลล์บอก

ขณะเดินเข้าไปในลิฟต์ แต่ก็ดูเหมือนจะไม่เข้าหูเจ้าของชื่อ

“งานของผมคือติดตามคุณโลเวลไปทุกที่ครับ” ชายหนุ่มบอก
หน้าที่ตัวเอง เดินตามเข้าไปในลิฟต์ก่อนกดปิดโดยไม่ให้เจ้านายปฏิเสธ
ได้อีก

“แถมมาเป็นเลขาฯ หรือมาเป็นเงาตามตัวฉันกันนะวะ” รู้ว่า
ปฏิเสธโคลดต์ไม่ได้ และเจ้าตัวคงไม่ยอมให้หน้าที่ตัวเองบกพร่องแน่
กว่าการได้แหวะอีกฝ่ายก็ทำให้อารมณ์ดีไม่น้อย

“ลืมบอดีการ์ดส่วนตัวอีกอย่างด้วยนะครับ” คนถูกแหวะไม่
สนใจ

“ว่าแต่ชั้นนี่ของฉันกลับมาจากเมืองไทยยังวะสิน”

คนถูกตรานหน้าว่าเป็นโลลิตคอนยังไม่จบเรื่องที่คุยค้างกันไว้ก่อน
หน้านี้ โดมินิกไม่สนใจว่าคนอื่นจะมองเขาอย่างไร เพราะคนเดียวที่
เขาสนใจคืออลีนาเท่านั้น

“ยัง” คนถูกถามไม่เต็มใจตอบสักเท่าไร

“ทำไมยังไม่กลับมาวะ ไหนแสบอกว่าเจ้าซีมันกลับมาแล้วนี่ ทำไม
ชั้นนี่ของฉันถึงยังไม่กลับ”

คนที่สงสัยพูดถึง ‘ซีนอน อลาโน’ น้องชายของเพื่อน เพราะ
อลีนาเดินทางไปเมืองไทยพร้อมกับซีนอน แต่ตอนนี้หนุ่มวัยสิบหกปี
กลับมาถึงอิตาลีแล้ว ทว่าแม่นางฟ้าน้อยของเขากลับไม่ได้เดินทางมา
ด้วย

“แกนี่เป็นเอามากนะ โดมินิก ฮาเกน” โลเวลส่ายหัว “แกจะ
สามสิบแล้วนะคอม น้องฉันเพิ่งสิบห้า แกไม่คิดว่าน้องฉันเด็กเกินไป
ไปสำหรับแกหรือไง”

“อีกหกปีน้องแกเรียนจบ เท่ากับว่าชั้นนี่อายุสี่สิบเอ็ด ส่วนฉัน
อายุสามสิบห้าไม่ขาดไม่เกิน ไม่เห็นว่าจะจะเป็นปัญหาตรงไหน” ชายหนุ่ม
แจกแจงให้คนที่พยายามขัดขวางฟัง

“ถ้ายายชั้นมันยอม ฉันจะไปทำอะไรได้วะ” โลกเวลารู้ดีว่าเรื่องแบบนี้มันห้ามกันไม่ได้ อยู่ที่ความพอใจของคนสองคน พี่ชายเช่นเขาคงได้แต่มองอยู่ห่างๆ ด้วยความเป็นห่วง “ถ้าแกคิดว่ารับมือยายตัวแสบของบ้านได้ก็ลองดูแล้วกัน”

“แกไม่รู้หรือ ฉันอยากปราบพยศน้องสาวแกจะตาย” คนได้รับไฟเขียวยิ้ม ก่อนจะวกกลับมายังเรื่องที่ยังสงสัยอีกครั้ง “ตกลงทำไมชั้นนี่ถึงยังไม่กลับอิตาลี”

“ติดใจหนุ่มอยู่ที่เมืองไทยมั้ง”

“ไอ้สิน!”

“ก็มันจริงนี่หว่า ราคานั้นชอบประเทศไทยจะตาย ขอแต่ได้อยู่อยากย้ายไปเรียนเมืองไทย”

“พ่อแกก็ยอมเหรอะวะ” อีกฝ่ายทำหน้าสลด ถ้านิคาโอยอมตามใจลูกสาว เขาคงไม่ได้เห็นหน้าหวานอีกหลายปี ก่อนจะยิ้มได้เมื่อได้ยินคำตอบเพื่อน

“แกคิดว่าพ่อฉันจะยอมเหร หลูรักอยู่ไกลสายตาแบบนี้คงได้เป็นบ้ำกันพอดี”

ด้วยความที่อัสลินาเป็นผู้หญิง แถมยังเป็นนางฟ้าตัวน้อยของบ้าน ทุกคนจึงเป็นห่วงมากกว่าใครเพื่อน แม้อยากไปอยู่ที่ประเทศไทยแค่ไหน แต่นิคาโอคงไม่ยอมปล่อยง่ายๆ

“ฉันรักว่าที่พ่อตาฉันก็ตรงนี้แหละ”

“แกนั่นแหละตัวดี เตรียมรับมือคุณพ่อมาเพียให้ดีเถอะ ราคานั้นห่วงอัสลินายังกับอะไรดี”

“ไม่ต้องห่วงเพื่อนรัก คนนี้รักจริงหวังแต่ง แม้ต้องพยายามแค่ไหน ฉันก็สู้ไม่ถอยไว้”

“ให้มันจริงเถอะ”

โลกเวลอดจะดูแลคนเพื่อนไม่ได้ ไม่ใช่ดูถูกความรักของอีกฝ่าย

แต่คนมารักอย่างโดมินิกหรือจะยอมหยุดอยู่ที่ไคร่ง่ายๆ เพราะเพื่อน
หนุ่มก็ไม่ต่างจากเขาเท่าใดนัก ใช้ชีวิตโดยไม่ต้องยึดติดกับใครคนใด
คนหนึ่งยอมดีกว่าเป็นไหนๆ

ชายหนุ่มนึกไปถึงน้องสาว ได้แต่หวังว่าอลีน่าจะมองข้ามความ
สมบูรณ์แบบของโดมินิกไป เห็นมันเป็นเพียงเพื่อนสนิทที่ชายคงจะดี
ไม่น้อย เขาไม่รู้ว่าเพื่อนจะเปลี่ยนตัวเองให้ดีขึ้นเพื่อใครสักคนที่ปาก
บอกรักได้หรือไม่ หากคำตอบคือไม่ได้ คนที่จะเสียใจอาจเป็น
น้องสาวที่เขารักที่สุดก็ได้

ทว่าจังหวะที่เดินออกมาจากลิฟต์ กลับมีใบหน้าใครบางคน
คืบตาม่านสายตาไปเข้าลิฟต์ตัวข้างๆ แถมกลิ่นที่ผ่านจมูกไปเมื่อครู่ก็
บอกเขาว่าไม่ผิดตัวแน่

โลเวลไม่ปล่อยให้ตัวเองสงสัยนาน วิ่งไปกดปุ่มเปิดลิฟต์ตัว
เมื่อครู่ให้เปิดออก ทว่าไม่ทันเสียแล้วเมื่อลิฟต์โดยสารขึ้นไปยังชั้นต่อไป
เรียบร้อยแล้ว

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณโลเวล” โคลด์เข้ามาถาม เพราะอยู่ๆ
เจ้านายหนุ่มก็วิ่งไปกดเปิดลิฟต์ตัวข้างๆ

“นั่นสิซัน แกเป็นอะไร”

“เปล่า ไม่มีอะไร” โลเวลปฏิเสธ แต่ก็คิดว่าตัวเองไม่ได้ตาผาด
แน่ที่เห็นผู้หญิงคนนั้น คนที่เขาเจอในสนามบิงตอนไปรับบอลาโนเมื่อ
วันก่อน

เขาไม่รู้ว่าทำไมถึงได้จำหน้าหญิงสาวได้แม่นยำที่เพิ่งเจอกัน
ครั้งแรก ไม่ใช่แค่ใบหน้าหวานติดตาของเธอ แต่กลิ่นกายหอมกรุ่นของ
เจ้าหล่อนก็ยังติดออยู่ที่ปลายจมูกเขา ทว่าหากเป็นเธอจริงดังที่คิด แล้ว
เหตุใดสาวเจ้าถึงมาปรากฏตัวอยู่ที่นี้ได้ คิงส์ตัน กรู๊ปไม่ใช่ที่ใครจะ
เข้าออกกันได้ง่ายๆ

“ทำเอาชะงัดนี่กว่าแกเห็นเมียตัวเองพาสู้ขึ้นโรงแรม”

“ฉันยังไม่มีเมีย และไม่คิดจะมีในเวลาอันใกล้นี้” ชายหนุ่มบอกเพื่อนน้ำเสียงจริงจัง สลัดศีรษะไล่สิ่งที่สงสัยเกี่ยวกับหญิงสาวปริศนาทิ้งไป ก่อนเดินไปยังหน้าตึกที่มีเจ้าหน้าที่นำรถมาจอดคอยอยู่ ซึ่งหน้าที่ขบขันไม่พ้นโคลด์ผู้ติดตามชนิดเงาเขายังต้องขีดซ้าย

“ทำไมฉันอยากมีเมียใจจะขาด”

“ไอ้โหลลิคอน” โลเวลพูดจบก็กระแทกประตูปิดด้วยความไม่พอใจเพื่อน ก่อนที่จะวกกลับไปคิดเรื่องของหญิงสาวอีกครั้ง

ทางด้านหญิงสาวปริศนาที่โลเวลเอย์ถึงยกมือทาบหน้าอกตัวเองแล้วปล่อยลมออกจากปากด้วยความโล่งอก ไม่คิดว่าการเข้ามาหาพี่สาวต่างมารดาซึ่งมีฐานะอยู่ที่คิงส์ตัน กรู๊ปในวันนี้จะเจอแจ็กพอดเข้าอย่างจัง

ความบังเอิญเกิดขึ้นได้กับทุกคน ไม่เลือกเวลาและสถานที่ และมันก็เกิดขึ้นกับเธอถึงสองครั้งสองครา รอบแรกที่สนามบิน รอบที่สองคือที่แห่งนี้ ทว่าเธอก็สามารถเอาตัวรอดได้อย่างเฉียดฉิว

“น้องดายังไม่พร้อมเจอพี่ภัทรตอนนี้” หญิงสาวเอย์บอกคนที่อยู่ในใจเธอมาแสนนาน แม้ว่าชายหนุ่มจะไม่มีโอกาสได้ยิน ก่อนที่ริมฝีปากบางจะค่อยๆ แยกยิ้มออกมาอย่างนึ๊กสนุก “แต่อีกไม่นานหรอกคะ พี่ภัทรจะได้เห็นหน้าน้องดาทุกวัน แม้มันจะเป็นสิ่งที่พี่ภัทรไม่ต้องการก็ตาม”

น้องดาที่เคยอ่อนแอ น้องดาที่เคยยอมแพ้ไม่มีอีกต่อไปแล้ว เพราะน้องดาคนนี้กำลังมาทำตามสัญญา

‘ถ้าพี่ยังไม่มีแฟน โตขึ้นเราแต่งงานกันนะ’

‘น้องดาสัญญาว่าจะสวย และเป็นเจ้าสาวของพี่ภัทร’

2

นางฟ้าสนามบิน

เสียงเพลงยอดฮิตดังกระหึ่มคลับหรูไม่ได้ทำให้หญิงสาว ลูกครึ่งไทย-อิตาลีหยุดจมอยู่กับความคิดมากมายภายในหัว อิตาลีเป็นประเทศของพ่อผู้ให้กำเนิด ผู้ที่เธอทั้งรักและไม่อยากเข้าใกล้พอๆ กัน เขาเป็นผู้ชายที่มองลูกสาวเช่นเธอเป็นเพียงสินค้าชนิดหนึ่ง ไม่มีประโยชน์อะไรให้คนเป็นพ่อต้องภาคภูมิใจ

‘อาร์มันโด แคสเซียส’ ไม่ใช่คนดี ไม่เช่นนั้นคงไม่ติดคุกจนตัวตาย แม้ไม่ใช่คนดีและไม่ได้ทำหน้าที่พ่อเช่นครอบครัวอื่น แต่เธอก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ารักท่านไม่แพ้ลูกคนไหน

สองปีแล้วที่อาร์มันโดได้จากไป แต่ความเศร้าเสียใจยังเกาะกินอยู่ในใจทุกครั้งที่มาประเทศบ้านเกิดของคนเป็นพ่อ ‘อัยรดา’ เลื้อยกลับบ้านเกิดของมารดาทันทีที่เรื่องวุ่นวายจบสิ้น

แม้ว่าพี่สาวต่างมารดาจะอยากให้อยู่ที่นี่ต่อ แต่ก็ขัดไม่ได้เมื่อทุกอย่างเป็นความต้องการของเธอ และเพราะเขาคนนั้นเกลียดเธอจนไม่อยากมองเห็น การกลับไปอยู่ในที่ของตัวเองย่อมเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

การกลับมาประเทศที่เธอทั้งรักและเกลียดอีกครั้งไม่ใช่แค่ครบรอบวันตายของบิดา แต่เธอกลับมาทำตามสัญญาที่เคยให้ไว้แก่ใคร

คนหนึ่ง เวลาที่ล่วงเลยมานาน หวังว่าความเกลียดที่มีอยู่ในใจของเขา จะลดลงไปด้วย

“เลิกเศร้าได้แล้วอัรรดา”

หญิงสาวบอกตัวเอง ลบรอยยิ้มเศร้านั้นทิ้งไป เหลือแค่รอยยิ้ม สดใสที่แม่เธอมักบอกเสมอว่าทำให้โลกนี้สดใสขึ้น นั่งมองเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ตรงหน้าที่หนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้มีปริมาณเท่าไร หนึ่ง ชั่วโมงผ่านไปก็ยังมีปริมาณเท่าเดิม

“ไม่น่าสั่งมาให้เปลืองเงินเลย”

ครอบครัวฝั่งบิดาร่ำรวยมหาศาล ทว่าแท้จริงแล้วเธอก็เป็นเพียง ลูกแม่บ้านคนหนึ่งฐานะฝั่งมารดาที่ไม่ได้ร่ำรวยเงินทอง ประกอบเพียง อาชีพทำสวนอยู่ในจังหวัดหนึ่งของประเทศไทย การใช้จ่ายเงินทุกบาท ทุกสตางค์ย่อมมีค่าสำหรับเธอเสมอ

เธอเลือกมาในดัลลาสแห่งนี้เพราะคิดว่าเสียงดังๆ ผู้คนมากมาย จะทำให้เลิกจมดิ่งกับอดีตได้ ทว่าความจริงแล้วกลับไม่ใช่แบบนั้น ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดเธอก็ยังคงคิดถึงเรื่องราวเหล่านั้นอยู่เสมอยามกลับมา ที่นี้

“เธอควรที่จะกลับเสียที่อัรรดา” หญิงสาวบอกตัวเอง ก่อนเดิน ตรงไปยังทางออก ซึ่งแม้จะมีคนเดินออกมามากมาย ทว่าจำนวนคน เดินเข้าก็มากไม่แพ้กัน

ถึงจะเติบโตที่ประเทศไทย แต่ที่นี้ก็ถือว่าเป็นประเทศเกิดและ ทุกๆ ปีก็มักมาอยู่กับพี่สาวในช่วงปิดเทอม การไปไหนมาไหนคนเดียว จึงไม่เป็นปัญหาต่อคนสองประเทศเช่นเธอ

อัรรดาเดินออกจากคลับตรงไปยังรถที่จอดอยู่ด้านนอก แต่ สายตาก็หันเหลือบเห็นใครคนหนึ่งที่เดินมาพร้อมกับเพื่อนชายอีกสอง คน หญิงสาวเร่งฝีเท้าแต่ก็ไม่ทำให้เกิดพิรุณ ก่อนจะเข้าไปหลบที่มุมเสา ต้นหนึ่งอย่างเฉียดฉิว

“มีอะไรหรือเปล่าวะขึ้น แกเป็นแบบนี้ตั้งแต่ที่บริษัทแล้วนะ”

โดมินิกอดเอ่ยปากถามไม่ได้ เพราะอาการเพื่อนเขาเหมือนเห็นเมียพารู้มาเที่ยวกำเริบขึ้นอีกครั้ง หลังจากเป็นแบบนี้เมื่อตอนออกจากบริษัทมา ทว่าไคคนปากแข็งก็ตอบเพียงว่าไม่มีอะไร แต่ไคทำทางของมันบอกซัดๆ เลยกว่ามีแน่ๆ

“นั่นสิครับ คุณโลเวลเห็นอะไรหรือครับ”

โคลด์เองก็สงสัยเช่นเดียวกับโดมินิก ขนาดตอนนี้เจ้านายหนุ่มยังเดินหาบางอย่างอยู่เลย ทั้งที่เมื่อครู่ก็เดินมาด้วยกันดีๆ อยู่ แต่พอจะเข้าไปในคลับกลับเดินออกมาตามหาอะไรบางอย่างเหมือนท่าของหาย

“ไม่มีอะไรหรอก” ชายหนุ่มส่ายหน้าให้ความบ้ำของตัวเอง

ตอนอยู่ที่บริษัทเขาคิดเป็นตุเป็นตะว่าตัวเองเจอผู้หญิงคนนั้น และเขาก็คิดว่าเพิ่งเห็นเธอเดินสวนออกมาจากไนต์คลับเมื่อครู่ แต่มันจะเป็นไปได้หรือ หญิงสาวจะอยู่ในสถานที่เดียวกันกับเขาได้ถึงสองครั้งสองคราเลยหรือ

บางทีสิ่งที่เขาคิดว่าเห็นอาจจะแค่จิตใต้สำนึกที่อยากพบเธออีกครั้ง จนกลายเป็นภาพหลอนขึ้นมา และไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนหรือทำอะไรอยู่ก็จะเห็นภาพเธอวนเวียนอยู่ใกล้ๆ

“ฉันคงตาผาดไป” ไม่ใช่แค่บอกเพื่อน แต่เขาก็กำลังบอกตัวเองด้วยว่าภาพที่เห็นมันก็แค่ภาพหลอนเท่านั้น

“ตาผาดเห็นเมียพารู้มาเที่ยวหรือไง” โดมินิกแหวะ

“เมียแก่นะสิพารู้มาเที่ยว” คนถูกแหวะตอบกลับ ทว่าก็ไม่สบอารมณ์เมื่อเพื่อนตัวดีตีรวนใส่

“ชั้นนี่ยังไม่กลับมาจากไทยนี่หว่า คงไม่มีเวลาพารู้มาเที่ยวแบบนี่”

“ยายชั้นไม่ใช่เมียแกโว้ย” คนหวงน้องบอกจบก็เดินเข้าไปด้าน

ใน ก่อนที่เขาจะหมั่นได้เพื่อนจนบิบบคอบให้มันตายๆ ไปเสียก่อน

“ถูกของคุณโลเวลครับ คุณหนูไม่ใช่เมียของคุณโดมินิก” โคลด์ ย้ำ ก่อนเดินตามผู้เป็นนายเข้าไป

“ทั้งน้องของแกไอ้ซิน แล้วก็คุณหนูของแกไอ้โคลด์ สุดท้ายก็เป็นเมียฉันไว้ย”

“ผมกำลังจะออกไปทำงานครับคุณโคลด์...ครับ ผมจะรีบออกไปเดี๋ยวนี้แหละครับ...สวัสดิ์ครับคุณโคลด์”

โลเวลตัดสายเลขาฯ หนุ่มที่โทร. มาปลุกตั้งแต่เช้า เพื่อให้เขาออกไปทำงานให้ทันเวลา เท่านั้นยังไม่พอ หนึ่งชั่วโมงผ่านไปลูกน้องผู้ตั้งใจทำงานอย่างเคร่งครัดก็โทร. มาเร่งอีกครั้ง โดยให้เหตุผลว่า หากออกสายกว่านี้แม้แต่นาทีเดียวรถจะติดและอาจจะมาทำงานสาย ซึ่งจะต้องรายงานนายใหญ่ให้ทราบต่อไป

“ตกลงมันเป็นลูกน้องหรือเจ้าของบริษัทกันแน่วะ โทร. จิกยิ่งกว่าเมียซะอีก” ชายหนุ่มสบตาสีโทรทัศน์มือถือแล้วเก็บเข้ากระเป๋าเสื้อเปิดประตูเดินออกไปจากห้องโดยไม่เร่งรีบตามคำเตือนของเลขาฯ หนุ่ม

โลเวลแปลกใจเมื่อเห็นประตูห้องตรงข้ามซึ่งรู้มาว่ายังไม่มีคนเข้าปิดพร้อมๆ กับที่เขาเปิดประตูออกจากห้อง แต่ที่น่าแปลกกว่านั้นคือ เขาคิดว่าตัวเองเห็นภาพหลอนอีกครั้ง ภาพของหญิงสาวที่เขาเห็นในสนามบินวันนั้น

“มันจะเป็นไปได้ยังไงวะซิน”

ชายหนุ่มบอกตัวเอง ภาพที่เห็นคงเป็นภาพหลอนเช่นครั้งก่อนๆ และเขาควรจะชินกับอาการนี้เสียที เพราะตั้งแต่พบหญิงสาวครั้งนั้น ทุกคืนเขาก็ฝันถึงเธอ แถมตอนตื่นก็ยิ่งเห็นภาพเธอปรากฏอยู่รอบตัว จนไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือแค่คิดไปเอง

“แกท่าจะเป็นเอาจากนะซิน”

คนเป็นเอาจากยื่นมองบานประตูตรงหน้า ก่อนจะตัดใจเดินไปยังลิฟต์เพื่อออกไปทำงาน ถ้าซินซักว่านี่โคลด์คงได้มาตามถึงที่นี่ และเขารู้ว่าคนอย่างมันทำจริงแน่

ทางด้านอัยรดา กำลังจะออกไปข้างนอก แต่ต้องรีบปิดประตูกลับเช่นเดิม เนื่องจากประตูห้องฝั่งตรงข้ามเกิดเปิดขึ้นมาพร้อมกันพอดีพอดี ก่อนจะทำอะไรๆ แง้มประตูเปิดอีกครั้งเมื่อเห็นผ่านทางจอมอนิเตอร์ว่าคนหน้าห้องเดินจากไปแล้ว

หญิงสาวถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ใครจะคิดว่าโลเวลจะเปิดประตูมาพร้อมกับเธอ ก่อนจะมามองหน้าจอโทรศัพท์มือถือเมื่อมีสายเข้ามา

“ว่ายังไงเดมอน...ฉันกำลังจะออกไป”

อัยรดาบอกคนที่ที่มี้ศักดิ์เป็นหลาน ทว่าคนเป็นหลานคนนั้นก็กลับมองเธอเป็นน้องสาวเขาเสียมากกว่า ทั้งที่เจ้าตัวมีอายุแค่สิบหกปีด้วยซ้ำ

หากไปไหนมาไหนด้วยกันคงไม่แปลกที่คนจะมองว่าเธอเป็นน้องสาวหรือแฟนสาวของเดมอน หน้านั้นตัวสูงใหญ่เกินกว่าวัยรุ่นทั่วไป ส่วนเธอแม้จะมีอายุถึงยี่สิบห้าปีแล้ว ทว่าเชื้อสายเอเชียของฝั่งมารดาก็มีมากกว่าฝั่งยุโรปของบิดา จึงตัวเล็กและดูเด็กกว่าอายุจริง

“ฉันอยู่ที่นี้ก็สบายดี นายไม่ต้องห่วงหรอก” อัยรดายิ้ม ดูท่าเดมอนจะเป็นห่วงการเป็นอยู่ของเธอไม่น้อย

การเลือกอยู่อะพาร์ตเมนต์ของพี่สาวแทนการกลับไปอยู่ที่บ้านก็ไม่ลำบากมากนัก และเธอชอบที่จะอยู่ที่นี้มากกว่าบ้านหลังใหญ่นั้นคงเพราะบ้านหลังนั้นมีความทรงจำเกี่ยวกับแม่มากมาย การเดินกลับเข้าไปอีกครั้งจึงเหมือนหรือความทรงจำในอดีตกลับมา พานทำให้เธอ

เสียน้ำตาทุกทีไป

เธอเองก็เพิ่งรู้เมื่อครูนี้อะไรเวลาอาศัยอยู่ที่นั่นเช่นกัน จากที่ได้รับ การบอกเล่ามาจากพี่สาว ชายหนุ่มเป็นพวกไม่อยู่ติดบ้าน เขาจะ เปลี่ยนที่อยู่ไปเรื่อยตามความพอใจ หรือตามที่อยู่ของคู่สาวที่กำลัง คงอยู่ แต่ก็ไม่ว่าใครจะดีใจหรือเสียใจดีที่ตอนนี้โผล่เวลาพอใจที่จะอยู่ ในอะพาร์ตเมนต์เดียวกันกับเธอ

“ฉันจะวางสายแล้วนะ แล้วเจอกัน” อัยรดากดตัดสาย นึกถึง เรื่องบังเอิญที่เกิดขึ้นถึงสามครั้งสี่ครั้งก็ยิ้มขึ้น การมาอิตาลีครั้งนี้คง มีเรื่องให้สนุกอีกเยอะ

หญิงสาวเดินตรงไปยังลิฟต์โดยไม่ได้รีบร้อนมากนัก ใบหน้า เบื่อหน่ายไปด้วยรอยยิ้มหวาน หวังว่าวันนี้จะเป็นวันที่ดีของเธอ ทว่าจังหวะ ที่เลี้ยวตรงมุมทางเดินเพื่อไปรอลิฟต์ก็ต้องตกใจจนผล็อยปล่อยกุญแจ รร่วงตกพื้นเพราะได้ยินเสียงหุ่่มที่เอื่อยทัก

“เจอกันอีกแล้วนะครับ”

“อู๊ย! แม่ร้าย” อัยรดาอุทานออกมาด้วยความตกใจ รีบก้มเก็บ กุญแจขึ้นมาเหมือนคนทำอะไรไม่ถูก ก่อนจะพยายามตั้งสติให้รับมือ กับสถานการณ์ตรงหน้าให้ได้

ชายร่างสูงที่ยืนพิงผนังขยับตัวยืนตรง มองหน้าหวานที่ติดตา ตรงใจเขาตั้งแต่ครั้งแรกที่พบหน้ากัน

โผล่มาแล้วยังคงเชื่อว่าเขาไม่ได้ตามผิด และมั่นใจว่าคนที่อยู่ในห้อง ผั่งตรงข้ามจริงใจปิดประตูทันทีที่เห็นหน้าเขา ทว่าก็ยังไม่มั่นใจเต็มร้อย ว่าจะเป็นผู้หญิงคนเดียวกับที่เขาเจอหรือเปล่า จึงแสวงเดินให้พันรัศมี ห้องมาก่อน และมาดักกรออยู่ตรงมุมที่ต้องเดินผ่านเพื่อไปรอลิฟต์

ชายหนุ่มตัดสินใจไม่พลาดตัก เพราะหลังจากนั้นไม่นานเจ้าของ ห้องฝั่งตรงข้ามก็ปรากฏกายขึ้นพร้อมกับเสียงหัวใจที่เด่นกระหน่ำด้วยความดีใจ

“เอ่อ...เราเคยเจอกันมาก่อนหรือคะ” อัยรดาแสร้งทำเป็นจำเขาไม่ได้ เมื่อสถานการณ์ที่พยายามหลีกเลี่ยงมาตลอดหลีกเลี่ยงไม่ได้อีกแล้ว คงต้องเดินตามเกมของเขาไป และแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าไปก่อน

“นี่คุณจำผมไม่ได้หรือ” โลเวลเสียเซลฟ์เล็กน้อยเมื่อไม่เป็นที่จดจำของหญิงสาว ก่อนจะเงยหน้ายิ้มสู้ อยากรู้ได้ก็ต้องหน้าด้านผู้หน่อยแล้วกัน

“ฉันขอโทษค่ะที่จำคุณไม่ได้” หญิงสาวแสดงสีหน้ารู้สึกผิด ยิ่งเห็นคนมั่นใจในตัวเองหน้าเสียก็พอใจ โลเวลไม่เคยเป็นฝ่ายวิ่งตามใคร เพราะผู้หญิงส่วนใหญ่จะเป็นฝ่ายไล่ล่าเขาเอง อยากรู้มากกว่าการล่าเหยื่อของชายหนุ่มจะน่าสนใจแค่ไหน

ใช้ว่าดูไม่ออกว่าเขาต้องการอะไรจากเธอ เพราะสายตาที่เปิดเผยออกมาอย่างโจ่งแจ้งนั่นเอง แต่ก็ถือว่าเจ้าเกินเพราะเธอก็มีบางอย่างที่ต้องการจากเขาเช่นกัน

“ไม่ใช่ความผิดของคุณหรอกครับ” ชายหนุ่มส่งยิ้มให้บ่งบอกว่าไม่เป็นไร “ถึงวันนี้คุณจะจำผมไม่ได้ก็ไม่เป็นไร แต่ผมเชื่อว่าหลังจากนี้ไปคุณจะไม่ลืมผมได้”

“ดูคุณมั่นใจนะคะ”

“ผมมั่นใจในสิ่งที่มันกำลังจะเกิดเสมอครับ” ชายหนุ่มพูดด้วยความมั่นใจ ก่อนจะเอ่ยแนะนำตัวเองอย่างที่ไม่เคยทำต่อหน้าสตรีคนไหน เพราะพวกเธอเหล่านั้นต่างก็รู้จักเขาดี “ผมโลเวลครับ”

อัยรดายิ้มรับ ก่อนแนะนำตัวกลับโดยไม่ให้เสียมารยาท “ฉันอัยย์ อัยรดาค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ” ชายหนุ่มยื่นมือไปตรงหน้า

“เช่นกันค่ะ” หญิงสาวเอื้อมไปจับมือหนาที่ยื่นค้างรออยู่ ก่อนจะชักมือกลับทันทีเมื่อมือสัมผัสกัน

“คุณมาเที่ยวโรมหรือครับ” ชายหนุ่มชวนคุยระหว่างเดินไปยืนรอหน้าลิฟต์ แม้หญิงสาวจะไว้ทำที่ประมาณหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ดูเหมือนจะเข้าไปไม่ถึงเสียทีเดียว เรียกได้ว่าหญิงสาวรู้จักวางตัวเป็น เพื่อที่จะให้เสียอย่างเขาคั้งจนพร้อมกระโจนใส่

“ก็ด้วยค่ะ” อัยรดาตอบแค่นั้น ไม่ได้ขยายความต่อ เธอรู้ว่าเวลาไหนควรพูด เวลาไหนควรเล่นตัว หรือเวลาไหนควรใช้มารยาทหญิง เนื่องจากได้รับการเทรนมาอย่างดีจากผู้เชี่ยวชาญและรู้จักชายตรงหน้าดี

“ถ้าคุณต้องการความช่วยเหลือหรืออยากมีไกด์ส่วนตัวก็เรียกผมได้นะครับ”

ชายหนุ่มผายมือให้หญิงสาวเข้าไปด้านในก่อนเมื่อลิฟต์มาพอดี รู้สึกทำตัวไม่ถูกเช่นกันเพราะไม่เคยมีใครหมางเมินใส่เช่นนี้ ถามคำตอบคำ แถมยังไม่คิดขยายความเสียด้วย

“ขอบคุณสำหรับน้ำใจนะคะ” หญิงสาวค้อมศีรษะลงเล็กน้อย ส่งยิ้มให้เขาแล้วยืนนิ่งมองตัวเลขที่นับถอยหลังลงเรื่อยๆ จนถึงที่หมายก่อนเอ่ยลา “ดิฉันขอตัวก่อนนะคะ”

“เชิญครับ”

ชายหนุ่มมองคนร่างบางที่เดินตรงไปยังรถของตัวเองซึ่งจอดอยู่หน้าอะพาร์ตเมนต์ ก่อนขับออกไปโดยไม่ทิ้งสายตาหรือแม้แต่เบอร์โทรศัพท์ไว้ให้ดูต่างหน้า ช่างผิดไปจากผู้หญิงที่เคยพบเจอ

“ปกติต้องได้เบอร์แล้วนี่หว่า แต่ก็นั่นแหละ นี่มันไม่ปกตินี่” ชายหนุ่มปลอบใจตัวเอง เพราะถึงยังไงหญิงสาวก็หนีเขาไม่พ้นหรอก เพราะรู้ทั้งชื่อและที่อยู่ขนาดนี้

โลเวลเตรียมจะเดินไปที่รถเช่นกัน แต่ก็ต้องตกใจเมื่อมีชายคนหนึ่งเดินมาขวางหน้าไว้

“เฮ้ย! มาได้ไงวะเนี่ย”

“คุณสายไปสิบห้านาทีนะครับคุณโลเวล”

“มัวแต่คุยกับนางฟ้าอยู่” ชายหนุ่มบอกอย่างไม่ใส่ใจ โยนกุญแจรถให้ลูกน้องหนุ่ม เมื่อมาแล้วก็ทำตัวให้เป็นประโยชน์เสียหน่อย เขาจะได้นั่งนึกแผนการทำความรู้จักนางฟ้า

“แสงอาทิตย์จากเมื่อคืนยังไม่หายเหวอครับ” โคลด์คว้ากุญแจรถมาถือไว้ เดินตรงไปยังรถเจ้านายที่จอดอยู่ไม่ไกล

“แกไม่เห็นผู้หญิงที่ลงมาพร้อมฉันเมื่อกี้เหวอ” โลเวลถามขณะเข้าไปนั่งในรถเรียบร้อย

สารที่จำเป็นเดินเข้ามานั่งประจำที่ตัวเองแล้วออกรถ มองกระจกหลังยังเห็นผู้เป็นนายทำท่าเคลิ้มไม่หายจึงถามว่า “เธอสวยขนาดนั้นเลยเหวอครับ”

“ตั้งแต่เจอเธอที่สนามบิน ฉันก็ไม่เคยลืมหน้าหวานๆ ของเธอเลย”

“แสดงว่าสวย” โคลด์สรุปให้ตัวเอง

“ไม่ใช่สวยธรรมดา แต่สวยมาก”

“แล้วยังไงครับ”

“ฉันอยากได้”

“ให้ผมไปบอกเธอให้ไหม” เลขาฯ หนุ่มเสนอให้อย่างมีน้ำใจ

“ระดับฉันไม่ต้องถึงมือนายหรือกโคลด์ งานนี้ฉันลุยเองเหวอ”

“งั้นก็แสดงว่าได้เบอร์มาแล้ว”

“ยังไม่ได้ขอ”

“แสดงว่าผู้หญิงเขาไม่ค่อยจะสนใจคุณเท่าไหร่นะครับ” โคลด์วิเคราะห์

ระดับโลเวลเจ้าของฉายาคุณชายมาเพียงให้ความสนใจเธอขนาดนี้ ทว่าเจ้าหล่อนกลับไม่แม้แต่จะให้ช่องทางการติดต่อไว้ ฉะนั้นจึงคิดได้สองทางคือ หญิงสาวฉลาดเลือก และโลเวลไม่น่าสนใจพอ

“แกดูถูกฉันเกินไปแล้ว โคลด์ เทรย์เวอร์”

“ผมพูดความจริงนะครับ จากที่ผ่านมาผู้หญิงที่คุณแสดงท่าที่สนใจ มีใครบ้างที่จะปฏิเสธคุณ” ชายหนุ่มยกตัวอย่าง และคำตอบที่ได้ก็ไม่ต่างจากที่คิดไว้สักเท่าไร

“ไม่มี”

“นั่นไงครับ แต่ผู้หญิงคนนี้เธอฉลาดเลือก”

“ผู้หญิงเขาแค่ไว้ท่าที่ห rokok เดี่ยวหยอดอีกหน่อยซี้อร้านจะติดฉันแน่”

ชายหนุ่มยกตัวอย่างจากประสบการณ์ที่เคยเจอ อาจจะมีเล่นตัวในช่วงแรก แต่สายตาพวกหล่อนก็บอกชัดว่าเตรียมจะกระโจนใส่เขาเช่นกัน แค่เล่นตัวเพื่ออับราคาทั้งนั้น แม้ผู้หญิงที่เขาเจอคนนี้จะให้ความรู้สึกแปลกไป แต่เขาเชื่อว่าเธอเองก็พึงใจเขาไม่น้อยเช่นกัน

“ขอให้คุณโลเวลสมหวังครับ”

“ขอบคุณ” ชายหนุ่มบอเสียงสละบัด

คำอวยพรของโคลด์นั้นมันคือคำทำทนายดีๆ นี่เอง เฮอะ...ถึงลูกน้องหนุ่มไม่ทำเขาก็พร้อมเข้าฟุ้งชนอยู่แล้ว ก็ดูผลลัพธ์ที่เขาจะได้สิ ทั้งขาว สวย เอกซ์ อิม เรียกได้ว่าสวรรค์ของผู้ชายชัดๆ

“ว่าแต่ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่เช้า”

“ผมยังไม่ได้บอกคุณโลเวลหรือครับว่าผมอยู่ที่นี้”

“นี่กะจะเป็นเงาตามตัวจริงๆ เลยใช่ไหม” โลเวลทำหน้าแข็งไม่คิดว่าคนเป็นพ่อจะทำการกันถึงขนาดนี้ คนเป็นลูกเช่นเขาจะทำอะไรได้นอกจากต้องทำใจยอมรับ

คฤหาสน์แคสเซียส

“สวัสดิ์คะมาตาม” อัยรดายกมือไหว้มาตามคิงส์ตัน หรือ ‘นิรดา ณิชกุล’ มารดาของผู้ชายที่เธอเพิ่งเจอไปก่อนหน้านี้ และยิ้มให้

เมื่อท่านทางแขนงออกรออ้อมกอดจากเธอ ซึ่งหญิงสาวก็ไม่ปล่อยให้ทำงานรอนาน เข้าไปสวมกอดท่านด้วยความรักและเคารพไม่แพ้คนเป็นพี่

มาตามนิรดาอายุไล่เลี่ยกับริชานน่าพี่สาวเธอ แถมทั้งสองยังเป็นสะใภ้ของบ้านคิงส์ตันไม่ต่างกัน ทุกครั้งที่มาเยี่ยมเยียนพี่สาวก็มักมีท่านเป็นแขกของที่บ้านอยู่เสมอ ความรักที่นิรดามอบให้อบอุ่นเช่นเดียวกับความรักของมารดาที่ล่องลับไปแล้ว ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอเองก็รู้สึกอบอุ่นและอุ่นใจทุกครั้งที่ได้รับอ้อมกอดนี้

“แม่ไม่ได้เจอน้องมานานแค่ไหนแล้วนะ” นิรดาเอ่ยถามทั้งที่ยังไม่ยอมปล่อยให้คนรุ่นลูกได้เป็นอิสระ

“เกือบหกเดือนค่ะ”

“ดูสิ ไม่เจอกันนาน หนูดูคล้ายขึ้นรีเพล่า” นิรดาหันคนตัวเล็กออกสำรวจร่างบางพร้อมลูบสัมผัสผิวนิรดาที่ดูคล้ายแดดลงไปกว่าครึ่งก่อนที่เจอกัน

นิรดาพบหญิงสาวตรงหน้าเมื่อหลายปีก่อน คราแรกเพราะสงสารเด็กหญิงตัวเล็กที่สูญเสียแม่ไปคนหนึ่งแล้วคนเป็นพ่อยังต้องมาติดคุก แม้อารมณ์มันได้จะเคยทำไม่ดีกับเธอและครอบครัวไว้ ทว่าเด็กหญิงอัยรดาในตอนนั้นช่างน่าสงสารนัก

เวลาผ่านไปความสงสารที่มีก็กลายเป็นความรักเสมือนแม่คนหนึ่งที่มีต่อลูก ยิ่งรู้ว่าเด็กหญิงผอมแห้งในวันนั้นเติบโตเป็นสาวสวยสะพรั่งในวันนี้และรู้สึกเช่นไรกับลูกชายคนโตของเธอก็ยังรักหญิงสาวมากขึ้น หวังว่าความน่ารักในตัวอัยรดาจะทำให้ไอลเวลหลงรักได้ไม่ยาก

“ก่อนมาน้องดาช่วยคุณตาลงผลไม้มาค่ะ เลยกคล้ายแดดไปหน่อย” หญิงสาวเล่าให้ฟังด้วยความสนุก

ปกติอัยรดาอาศัยอยู่ที่กรุงเทพฯ เพราะต้องเรียนหนังสือ แต่ยามว่างหญิงสาวก็มักขับรถไปยังบ้านสวนที่อยู่ห่างจากเมืองหลวงไม่มาก

และเมื่อได้ไปเยือนก็รู้สึกสนุกไปกับมันได้ทุกครั้ง

แม้คนเป็นแม่จะอายุสั้น ทว่าคุณตาคุณยายของเธอก็ยังแข็งแรงดี สวนผลไม้ที่มีเกือบร้อยไร่ท่านทั้งสองก็ดูแลด้วยตัวเองพร้อมกับคนงานจำนวนหนึ่ง

“เดี๋ยววันหลังเราไปสปากันนะคะ”

“ได้ค่ะมาตาม” อัยรดายิ้มรับ

“บอกแล้วไงให้เรียกแม่ เด็กคนนี่นี่” นิรดาเอ็ดคนไม่เคยทำตามเสียงเซียว ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงอบอุ่นตามมา “เรียกแม่ฝันแบบที่พี่ภัทรเรียกสิลูก”

“ค่ะแม่ฝัน” อัยรดาทำตามอย่างว่าง่าย รู้สึกขอบคุณผู้หญิงตรงหน้าไม่น้อยที่เอ็นดูเธอเหมือนลูกสาวคนหนึ่ง รวมถึงพี่สาวต่างมารดาที่ไม่เคยมองเธอเป็นน้อง แต่กลับมองเธอเหมือนลูกสาว

“สองแม่ลูกทางนั้นนะ มาทานข้าวกันได้แล้ว”

ริซานนำที่ลงมือทำอาหารต้อนรับน้องสาวเพียงคนเดียวด้วยตัวเองกับมือเรียก เมื่อสองหนุ่มใหญ่никаอิกกับไมลียิ่งคอยทำอยู่ที่โต๊ะเรียบริ้ว

“ไปทานข้าวกันเถอะลูก” นิรดาจูงมืออัยรดาเดินเข้าไปด้านในห้องอาหาร ตลอดทางเดินสองสาวต่างวัยก็มีเรื่องราวมากมายระหว่างที่ไม่ได้เจอกันมาเล่าสู่กันฟัง จนคนที่เห็นภาพความน่ารักแบบนี้อดแซวไม่ได้

“ตั้งแต่มาถึงคุณยังไม่สนใจผมเลยนะที่รัก”

นิกาอิกโอดใส่ภรรยา ตั้งแต่มาถึงบ้านแคสเซียสเธอก็เอาแต่ขลุกอยู่กับริซานนำ ปล่อยให้เขานั่งอยู่กับไมลียิ่งโดยไม่คิดจะสนใจ มันก็ไม่ได้น่าเบื่อหรอกที่ต้องนั่งคุยกับพี่ชายซึ่งไม่ค่อยมีโอกาสได้เจอกัน ทว่าการไม่มีร่างหนุ่มนิ่มคอยวนเวียนอยู่ข้างกายก็ทำให้เหมือนขาดบางอย่างไป

“ฉันสนใจคุณตลอดเวลาอยู่แล้วคะนิก” นีรดาหันไปตอบสามี ก่อนจะหันมาคุยกับหญิงสาวรุ่นลูกที่เธอมีเรื่องมากมายอยากถามได้ “น้องดาเจอพี่ภัทรหรือยังลูก”

“ยังเลยคะ” หญิงสาวปด เพราะหากตอบว่าเจอกันแล้ว แกรม โลเวลยังจำเธอไม่ได้ คงมีคำถามอีกมากมายตามมา ไม่ใช่แค่จากนินดา ทว่าจากทุกคนบนโต๊ะอาหารต่างหาก

“ให้แม่นัดพี่ภัทรให้ไหม เราจะได้ทำความรู้จักกันไว้” นินดา ออกตัวเต็มที

เธอพร้อมทำทุกอย่างให้ได้อัศจรรย์มาเป็นลูกสะใภ้ หากลูกชาย ตัวแสบของเธอได้เจอน้องดา ความแสดเรื่องผู้หญิงที่มีอยู่ในตัวโลเวล อาจจะถูกดลลงไปบ้าง

ไม่รู้เพราะนิสัยส่วนตัวหรือได้คนเป็นพอมามากๆ โลเวลถึงเจ้า สำราญยิ่งนัก ไม่มีวันไหนที่ชายหนุ่มจะไม่ตกเป็นข่าวกับผู้หญิง

“พี่เขาคงไม่อยากเจอน้องดาหรอกคะ” หญิงสาวบอกเสียงเศร้า ทุกคนในที่นี้ก็รู้ว่าโลเวลไม่ชอบหน้าเธอมาตั้งแต่ไหนแต่ไร หากมีเธออยู่ที่ใดเขาก็มักหลีกเลี่ยงเสมอ เช่นวันนี้...

“วันนี้พี่เขาติดงานเลยไม่ว่างมา น้องดาอย่าเสียใจเลยนะลูก” นินดาแก้ตัวแทนลูกชาย ทั้งที่ความจริงโลเวลไม่ได้ติดงานหรือธุระอะไร ทว่าชายหนุ่มมักมีข้ออ้างที่จะไม่มาบ้านหลังนี้เสมอ

“น้องดาไม่เป็นอะไรหรอกคะ เราทานข้าวกันดีกว่านะคะ”

อัศจรรย์ยิ่งว่าเรื่อง ไม่ให้ทุกคนต้องเป็นห่วง รู้ว่าชายหนุ่มไม่ได้มี งานอะไรอย่างที่ว่าเขาต้องการช่วย ทว่าก็ไม่แปลกใจนักที่เขาจะไม่ยอมมาที่นี่ เพราะทุกคนรู้ว่าโลเวลไม่เคยให้อภัยกับสิ่งที่อาร์มันด์ได้ ทำไว้ แม้ตอนนี้ชายคนนั้นจะลาจากโลกไปแล้วก็ตาม

“นั่นสิที่รัก อย่าเพิ่งชวนน้องดาคุยสิ อย่าลืมนะวันนี้คุณมีเวลา ทั้งวัน”

“ก็ได้ค่ะ” อัยรดายิ้มให้ทุกคน ลงมือจัดการกับอาหารนำกินตรงหน้า ทว่าก็ต้องตกใจเมื่อถูกสวมกอดจากด้านหลังอย่างไม่ทันตั้งตัว และรู้ได้ทันทีว่าเจ้าของอ้อมกอดนี้เป็นใคร

“เดม่อนคิดถึงอัยย์ที่สุดเลย”

“ปล่อยน้องตาก่อนเถอะเจ้าเดม่อน ก่อนที่น้ำเราจะสลัดข้าวเสียก่อน”

ไม่ลืยเหย่ยเตือนลูกชายวัยสิบหกที่เผล่พรวดเข้ามาอกอัยรดาจนทำให้หญิงสาวตกใจเกือบสลัด

คนถูกปรามยอมทำตามแต่โดยดี ทั้งตัวนั่งลงข้างคนเป็นน้ำที่เขามองว่าเป็นน้องสาวคนเล็กเสียมากกว่า เพราะอัยรดาดูบอบบางยิ่งนัก และเขาก็พร้อมจะปกป้องเธอ

“ทำไมอัยย์มาถึงแล้วไม่ขึ้นไปเรียกเค้าล่ะ” เดม่อนมักเรียกหญิงสาวด้วยชื่อใหม่ ไม่เหมือนกับคนอื่นที่ยังเรียกว่าน้องดาติดปาก

“แม่ก็ให้คนไปเรียกแล้วนี่” ริฮานน่าสายหัวให้ลูกชายที่วันนี้แต่งตัวนานเป็นพิเศษ

“พอลลีไปเรียกลงมาทานข้าว แต่ไม่ได้บอกว่าอัยย์มาแล้วเสียหน่อย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ทานข้าวกันเถอะ ฉันหิวจนแทบต้องไปหมดแล้วนี่” อัยรดาบอก

“ถ้าอย่างนั้นก็ทานกันเถอะ” เด็กหนุ่มกระตือรือร้นเพราะไม่อยากจะให้น้ำสาวทนหิว ก่อนจะชวนคุยต่อเมื่อเห็นหญิงสาวเริ่มกิน “วันนี้เราไปเที่ยวกันนะอัยย์”

“เสียใจจะเดม่อน เพราะวันนี้แม่ฝันของตัวน้องดาแล้ว” นีรดาบอกอย่างผู้เหน็ดเหนื่อย “มาที่หลังก็รอคิวไปนะคะหนุ่มน้อย หรือจะให้แม่ฝันเรียกเจ้าซึ่นอนให้” เธอเสนอทางเลือกให้ ทว่าอีกฝ่ายกลับสายหน้า

“ผมขออยู่กับแม่ฝันกับอัยย์ดีกว่า”

“แต่วันนี้มีเทศรตมาใหม่ที่สนามนะเดมอน ลูกไม่อยากไปหรือ”
นิรดาเอาเรื่องที่ได้กินขนมชอบมาล่อ แต่เดมอนก็ยังส่ายหัวเหมือนเดิม

“ผมไปเทศวันหลังก็ได้ อยากอยู่กับอัยย์มากกว่า”

“งั้นก็ตามใจ แต่อย่ามาบ่นว่าเบื่อกันแล้วกัน เพราะผู้หญิงเขาจะ
คุยกัน”

“ไม่มีปัญหาครับ”

“เรานี่ทำตัวเหมือนน้องดาเป็นแฟนเข้าทุกทีแล้วนะเจ้าเดมอน”
วิธานน่าเอ่ยแสร้งอย่างไม่จริงจังนัก เพราะลูกชายเธอติดน้ำสาวแจ
ทุกครั้งที่ย้ายรถกลับมาเยี่ยมเยียนก็จะมีเดมอนเป็นองครักษ์ตามติด
ไปทุกฝีก้าว

“มีคิดมากไปแล้ว ผมแค่กลัวว่าอัยย์จะเหงา เพราะไม่มีเพื่อน
อยู่ที่นั่นต่างหาก” เดมอนรีบแก้ตัว มือที่บีบกันแน่นอยู่ได้ไต่ะค่อยๆ
คลายออก เมื่อทุกคนส่ายหน้าอย่างไม่ดีใจอะไร

“เราก็อย่าห่วงน้องดามากไป เดี่ยวจะไม่มีใครกล้ามาจีบ
ไม่อยากจะกุมหลานรีไรง”

“ไม่อยากจะอะ” เดมอนตอบโดยไม่ต้องคิด ก่อนจะตักอาหารไทย
ที่มารดราำเรียนมาจากแม่ฝันใส่จานอัยรดาด้วยความใส่ใจ “กินเยอะๆ
นะอัยย์ จะได้โตไวๆ”

“นายนั่นแหละที่ควรกินเยอะๆ” อัยรดาตักกับข้าวใส่จานของ
เดมอนบ้าง

“ทั้งสองคนนั่นแหละที่ควรจะกินเยอะๆ”

วิธานน่าห้ามทัพของทั้งสองที่แย่งกันตักอาหารใส่จานของอีก
ฝ่าย ไม่ว่าจะผ่านมาก็ปีๆ ทั้งสองก็ยังเล่นกันเหมือนตอนเด็กไม่มี
เปลี่ยน

น้องสาวที่เธอเป็นห่วงโตขึ้นเป็นสาวสวยสะพรั่งไม่แพ้คนแม่

ทว่าแววตาเศร้าสร้อยที่ไม่ว่ากี่ครั้งกี่เจอก็ไม่เคยจางหาย ได้แต่หวังว่า
สักวันน้องสาวคนนี้จะใช้ชีวิตโดยไม่ยึดติดกับอดีตอีก

และคนคนเดียวที่สามารถช่วยอัรรดาได้คือผู้ชายที่อยู่ในใจเธอ
มาตลอดสิบกว่าปี หวังว่าเวลาที่ผ่านมานานจะทำให้โลเวลลีมีความ
แค้นใจไปเสียที อัรรดาเองก็จะได้ปลดปล่อยตัวเองจากความแค้น
นั้นด้วย